

ὡς αἱ τῆς γῆς ἄνθρωποι τῶν εὐμα-
 ρῶν ἀφ' ἐξουσίας κοκκῶν καλοῦσιν.

Περὶ Τραγίου. Κεφ. μβ'.

Τραγίον φέρεται μὲν ἐν κρήτι
 μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα ὁμό-
 5 μοια, καὶ τὰς ῥαβδούς καὶ τὴν καρ-
 πον, μικρότερον δὲ πάντα, φέρεται
 δὲ ὅπιν κομμεῖ παρὰ πλῆστον.
 Ταύτης τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς καὶ
 τὸ δάκρυον καὶ ἀπαλασσύμενα σὺν
 οἴνῳ, ὅπως αὐτὸν σκόλοπος καὶ πάν-
 10 τα τὰ ἐμπυρνώμενα. πινόμενα
 δὲ τραγυρεῖαν ἰσχύει. καὶ λι-
 ποῖς τὰς ἐν κύστει ἐρύπτει, καὶ
 κατὰ μιλίαι ἄγει. λαμβάνεται
 δὲ ἐλκύν. & αἱ φασὶ δὲ καὶ τὰς
 ἀγρίας αἰγὰς τοῦ εὐδείους καὶ νε-
 15 κιδείους πᾶσι ποῖαν, ἐμβάλλειν
 τὰς ἀκίδας.

Περὶ ἄλλου τραγίου.

Κεφ. γ'.

Τραγίον ἄλλο τὰ μὲν φύλλα
 ἔχει ὅμοια σκολοπενδρίῳ, ῥίζαν
 20 δὲ λεπλὴν, λευκὴν, παρὰ πλῆ-
 σταν ῥαφανῶ ἀγρία. Ἡ τις βοη-
 δαῖ δισηντερεαῖς ὁμῶς τε καὶ
 ἐφ' ἣν ἐδιδωμένῃ. περὶ ἧς δὲ κα-
 τὰ τὸ φθινόπωρον τὰ φύλλα
 τραγίου ἐσθλὴν ὄσιν καὶ ὀνόμα-
 25 σαι τραγίον.

Περὶ Τραγίου. Κεφ. γδ'.

Τραγός, οἱ δὲ σκορπίον, οἱ δὲ,
 ῥάγματος φύε' παρὰ θαλάττῃ μά-
 λιστα, θαμνίσκος ἐπὶ γῆς, ἐπιμή-
 κτος, ἐμέλας, ὅσον ἀνθαμὶς ἢ μεί-
 30 ζον,

quod illius regionis mulieres
 ore legunt, & coccu vocitant.

Tragium. Cap. XLIX.

Tragiū nascitur in Creta tan-
 tū insula, lētisco femine, folio,
 & ramis simile, singulis tamen
 minorib⁹, succus ei lacteus, gū-
 mi non dissimilis. Semen, folia,
 lachrymāq; illitu spicula è cor-
 pore eiiciunt: omnia quoque
 corpori impacta, euocant: po-
 ta stranguriæ medentur, calcu-
 los vesicæ frangunt, menses tra-
 hunt. Modus in sumptione est,
 drachma vna. Fama est sylue-
 stres capras sagittis confossas,
 eius herbæ pabulo spicula ex-
 cutere.

Tragium alterum.

Cap. L.

Est & alterum tragium, quod
 tragoceros aliqui vocant, fo-
 lia scolopendrij habet, & radi-
 cem sylvestris raphani, tenuē,
 candidam: quam crudam vel
 coctam esse dysentericis pro-
 dest. Folia autumno, hirci vi-
 rus olent: exinde sibi tragij no-
 men adoptauit. Prouenit in
 montibus, & præcipitiis.

Tragum. Cap. LI.

Est etiā herba tragos, quā ali-
 qui scorpiō aut traganō vocāt:
 maximè in maritimis nascens,
 palmum alta aut amplior, fru-
 35 ticosa,

D

ticosa,

DIOSCORIDIS

ticosa, humilis, oblonga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, multis, magnitudine tritici, acuto cacumine, gustu multum adstringente. Racemorum acini decem ex vino poti, coeliacis, & foeminis fluxione vulvæ laborantibus, auxiliantur. Tunduntur à plerisque, & in pastillos digesti affervantur, quibus vtuntur cum opus est.

Iuncus. Cap. LII.

Iunci duo genera: vnū læuis nominati, alterum acuti, qui in mucrone fastigiatur. Cuius etiam duo assignantur genera: vnū sterile, reliquum fert semē nigrū, rotundū, & crassiore constat calamo, carnosiorq; Tertius est iuncus qui vocatur olofcoenos, priorib⁹ carnosior, asperiorq;, is similem supradicto fructum in cacumine parit. Semen vtriusque tostum, ex diluto vino potū, sistit aluum, & rubra foeminarum profluvia: vrinam cit, capitūque dolores facit. Quæ proxima sunt radici folia tenera, conuenienter illinuntur, aduersus phalangiorum morsus. Æthiopici iunci semine somnus allicitur: sed modus in potione seruandus est, ne sopor fiat.

Lichen.

ζων, φύλλα δὲ οὐκ ἔχει, ὅπῃ δὲ τῶν κλάδων παρὰ σκηνῇ οἶον ἐὶ ῥάγας μικραὶ, πυρρὰ, κατὰ μέγεθος πνεῦ, ὀξεία ἐπ' ἄκρου, πολλὰ λίαν γευσιμὸν συπλήκει. τούτου ὁ καρπὸς ὡς ῥάγας δέκα. (ὡς οἶον περὶ εἶσαι, κοιλιακοῦς δὲ καὶ ῥοιχὸς γυναικας ὠφελοῦσιν. ἐνίοι δὲ καὶ κόπτοντες αὐτὸν, ἀναπλάττουσι τροχίλους εἰς ἀποδραγὴν καὶ οὕτω χρῶνται.

Περὶ Σχίνου. Κεφ. ιβ'. 10

Σχίνος τούτου διὸν εἶδος. τὸ μὲν τοι αὐτὸ καλεῖται ὄρνος λεῖα, τὸ δὲ ὀξύρηνος ἀπὸ ἐξ ἐπ' ἄκρου, διὸν δὲ καὶ ταύτης εἶδος· ἢ μὲν γὰρ ἄκαρπος, ἢ δὲ καρπὸν μέλανα ἔχει καὶ περιφερῆ, παχύτεροι δὲ ταύτης οἱ κλάμοι, καὶ σαρκώδεις εἰσι. Ἐστὶ δὲ καὶ τέτις πολλῶν σαρκώδεις ἔσχα καὶ τραχύτερα τῶν δυοῖν, ὀλόρηνος λεγομένη καὶ ἔχει δὲ καὶ αὐτὴν καρπὸν ἐπ' ἄκρου ὁμοῖον τῷ παρὰ αὐτῆς. Αἰμφοτέρων δὲ ὁ καρπὸς φρυγίς καὶ πινώμενος μετ' κρέματος κοιλίαν καὶ ῥοῦν ἐμυδρὸν ἰσχυροῦ, καὶ κρεῖν ἐστὶ καὶ κεφαλῆ γὰρ. τὰ δὲ παρὰ τῷ ῥίζαν ἀπαλὰ φύλλα κατὰ πλάττωσιν φανερὰ λαγνὸς καὶ ἀρμύζει. Ἡ δὲ αἰθιοπικὴ ὄρνος, ὑπὸ πικρὸν ἔχει τὸν καρπὸν· φυλάττειται δὲ εἰς αὐτὸς ἐν ταῖς πίσεσι τὸ πλεονέκτημα, καὶ ῥοὶ γὰρ λίαν.

Περὶ Λει-

Πεὶ Λειχῶνος. Κεφ. γγ'.

Λειχῶν, ὃ ἐπὶ τῶν πετρῶν, οἱ δὲ βρύον καλοῦσι, βρύον ὅτι περὶ τὸ μέλλον τὰς ἐνδρόσις πικρῆταις. τοῦτο καταπλαθὲν αἰμαρῶν ἴσῃσι, καὶ φλεγμονὰς παρσιτεῖται, καὶ λειχῶνας θεραπεύει· ὠφελεῖ δὲ καὶ ἐκτετικοὺς μέλιτος διαχρυσῶν· σφύματος δὲ καὶ τῆς γλώττης ρευματισμοὺς παρσιτεῖται.

10 Πεὶ Παρωνυχίας. Κεφ. γδ'.

Παρωνυχία φέρεται ἐν πέτραις θαλάσσιον ὅμοιον πέπλῳ, τῷ δὲ μήκει ἑλαττον, τοῖς δὲ φύλλοις μέζον. ὅσῳ καταπλαθὲν λεῖον ὄλον παρωνυχίας καὶ κρεῖα θεραπεύει.

15 εἰσπεύει.

Πεὶ Χρυσόκομης. Κεφ. νε'.

Χρυσόκομη ραβδίων ὅτι παθαιμαῖον ἔχον κόμην κορυμβοειδῆ, ὅμοιον ὑπόπτῳ ῥίζαν διατεῖαν, λεπτῇ, ὡς ἐλαβόρε μέλανος· χρυσῶν μέρῳ ἐκ ἀπηνῆ, κυπέρον ἴσῃσι, ἐν τῷ γλυκεῖ ὑπαύσηρον· φέρεται ἐν παλαιοῖς καὶ πετρῶδεσι. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν καὶ συπτικὴν ἢ ῥίζα· ἡπατικοῖς καὶ πνευμονικοῖς ἀρμόζουσιν· λαμβάνεται δὲ καὶ συνὶ ὑδρομέλιτι ἐφθιπεται καὶ ὅσῳ τῷ ὕδατι.

25 περὶ καὶ τῶν ὑστέρων.

Πεὶ Χρυσόγονου. Κεφ. νς'.

Χρυσόγονον φύλλα ἔχει ὅμοια δρυῖ, ὃ δὲ δάμνος ὅτι πυκνὸς· ἀνθὸς δὲ παρσιτεῖται τῷ σφύματος.

Lichen. Cap. LIII.

Lichen, qui faxis est familia-
ris, aliquibus bryon appella-
tur: asperginosis petris adha-
ret, vt muscus. Is illitus sangui-
nis profluuiia sistit, inflamma-
tiones arcet, impetigini mede-
tur. Iuuat regio morbo corre-
ptos, cum melle illitus: oris &
linguae defluxiones inhihet.

Paronychia.

Cap. LIIII.

Paronychia exiguus frutex,
in petris nascens, peplo simi-
lis, minor longitudine, maio-
ribus foliis. Illita paronychiis
atque duritiis, remedio est.

Chryfocome.

Cap. LV.

Chryfocome palmi altitu-
dine fruticat: coma specie
corymborū, hyssopo simili: ra-
dice hirsuta, veratri nigri mo-
do, tenui, cyperum æquante:
gustu non iniucundo, ex dulci
austero: in petrosis opacisque
nascitur. Radix calfacit, & ad-
stringit: his conueniens, quos
iecur aut pulmonis inflamma-
tio malè habet: contra purga-
tiones vuluæ, decocta cum hy-
dromelite assumitur.

Chryfogonum. Cap. LVI.

Chryfogonū dense fruticat,
quernis foliis: flore coronarij

D ij Ver-

DIOSCORIDIS

verbasci:radix vt rapum extu-
berat, intus ruberrima, foris ni-
gra. Quæ trita cum aceto, atq;
imposita, muris aranci morfi-
bus auxiliatur.

Elichrysum. Cap. LVII.

Elichryson quidam chrysan-
themum, nonnulli & id ama-
rantum vocant, quo deorū fi-
mulacra coronant: ramulū ha-
bet candidum, virentem, re-
ctum, firmum: folia interceden-
tibus spatii angusta, abrotono
similia: comam aureæ lucis in
orbem, umbella rotunda velu-
ti siccis corymbis dependenti-
bus, radice tenui: nascitur in a-
spenis, & torrentiū alueis. Con-
tra serpentium ictus, coxendi-
cū dolores, urinæ stillicidia, ru-
ptaque, coma è vino pota opi-
tatur: ciet menses. Sanguinè
concretū ventris ac vesicæ ab-
fumit, pota cum mulso: ieiunis,
triū obolorū pōdere, sistit de-
stillationes, data in vino albo
diluto: vestibis inferitur, vt eas
ab erodentiū iniuriis tueatur.

Chrysanthemum.

Cap. LVIII.

Chrysanthemū aut caltha, nō-
nullis bupthalmos: herba est
tenera, fruticosa, leues proferēs
caules, & multifida folia: flores
supra modū splēdentes, luteos,
orbem

ματικῶ φλόμφ. ῥίζαν ὁμοίαν γογ-
γύλῃ, ἐνδοθεν ἰορρῶς ἐρυθραν,
ἐξωθεν δὲ μέλαιναν. ἢ πρὶς βοηδεῖ
συνὸ ὅξει λεανθεῖσα καὶ ὀπιτε-
θεῖσα μυρμηκῶς δήγμασιν.

Περὶ Ελίσχυσου. Κεφ. νζ'. 5

Ελίσχυσον, οἱ δὲ χρυσάνθε-
μον, οἱ δὲ καὶ τοῦτο ἀμάραντον
καλοῦσιν, ᾧ καὶ τὰ ἐιδωλὰ σε-
φανοῦσι· ῥαβδόγον λευκὸν, χλω-
ρὸν, ὀρθόν, σερεόν· φύλλα στεγὰ,
ἐν διασημάτων ἔχον περὶ τὰ 10
τοῦ ἀβροτόνου· κόμην, κυκλο-
τερεῖν, χρυσοφανῆ, σπινθόγον πε-
ειφερές, ὡς περ κορύμβους ξη-
ροῦς, ῥίζαν λεπὴν. φυεταὶ δὲ
ἐν τσαρχεσί καὶ χαραδράδεσι τα-
παις. Βοηδεῖ δὲ ἡ κόμη συνὸ οἷ- 15
νῳ ποθεῖσα, δυσουείαις καὶ ἐρ-
πιτῶν δήγμασι, καὶ ἰσχυρίσι καὶ
ῥήγμασι καὶ ἐμμύλαι ἀγει. καὶ
ἐπὶ ῥόμβοις αἵματος τὸν ἐν κίττει
ἢ κοιλίᾳ τίθει (ὡς οἶνομέλιτι πι-
νομένη· ἴσχει δὲ καὶ κατὰ ῥόμῳ 20
ἔσσην πεισέβολον γήσει δοθεῖσα ἐν
κράματι οἴνου λευκοῦ· συντίθει-
ται δὲ καὶ μετὰ ἱματίων ἀβρω-
τὰ τηρεῖσα αὐτά.

Περὶ χρυσανθέμου.

Κεφ. νη.

Χρυσάνθεμον, ἢ χαλκας, οἱ δὲ
βούφθαλμον· τρυφερά πρὶς πτόα,
δαμνερδὴς δὲ, λείους ἀναφέρου-
σα καυλοὺς καὶ φύλλα πολυχρῶ-
ν· αἰσθη μίλινα, ἰορρῶς σίλβοντα, 25
καὶ

ἢ ὁ οὐκ ἔχοντες κυκλωτέρῳ, διὸ καὶ
 ἡ τὴν ἀνόμεναι· φέται παρὰ τὰς
 πόλεις· οἱ κρηνοὶ δ' αὐτῇ λαχέ-
 νούονται. Τὰ δ' αὖθις λεία μὲν κη-
 ρωτῆς, στατώματα λέγεται δια-
 5 φρεῖν· ἡ περὶ τοὺς δὲ περὶ σκαίως
 εὐχρεῖν ποιεῖ περὶ στα μετὰ τὴν
 ἐν τοῖς λουτροῖς ἀπὸ τῆς μακρᾶς
 διατελευτῆς ἔξοδον.

Περὶ Ἀγέρων. Κεφ. νθ'.

Ἀγέρων δάμνος ὅστις φρυα-
 10 γώδης, σπιδάμωδης, ταπεινός, ἀ-
 πλούς, ἐμφορῆς· μάλιστα ὀριγάνω·
 σκιάδιον ἔχων, ἐφ' οὗ αὖθις πε-
 φολυγῶδες, ῥυσοειδές, ἑλαττον
 ἐλίσχυσιν ἀνόμεναι δὲ ἀγέρ-
 15 τιν, διὰ τὸ ἐπιπλῦν τὸ αὐτὸς ὁ-
 μοιοειδές φυλλάσσειται. Διὰ αὐ-
 τὴν δὲ ἔχει τὸ ἀφέλμα αὐτοῦ
 πυρωπικόν· ἢ αὐτὴ ἢ πᾶσα ὑπο-
 θυμιωμένη ἔρα ἄγειν, καὶ τὰ πε-
 εὶ ὑσέραν μαλάσσειν.

Περὶ Περειστερέωνος.

20 Κεφ. ξ'.

Περειστερέων φέται ἐν ἐνύδρσις
 τόποις. Δοκεῖ δὲ ὀνομάσθαι ἐν τῷ
 τὰς περειστερᾶς ἡδέως διατελεῖν
 ἐν αὐτῇ· πᾶσα δὲ ὅτι σπιδάμιν ἑ-
 ρουσα τὸ ὕψος, ἢ καὶ μείζον, πέτα-
 25 λα ἐν τῇ μνημύαυ πάλευκα, ἐν πε-
 φυκότα ἐκ τῶ κρηνοῦ· μονόκλωνος
 ὡς τοπολὺ καὶ μονόριζος εὐρίσκει-
 ται. Δοκεῖ τε τὰ φύλλα σύν ῥο-
 δίνω ἢ σέαπχιρεῖω νεαφῶ προσ-
 ῥέμενα, ἀφ' ὧν ἡ ὑσέραν ποιεῖν.
 59λλ.ε.ι

orbē oculi imitantes, unde bu-
 phthalmi nomē traxit: propter
 oppida nascitur. Cuius caules
 oleris vice manduntur. Flores
 cū cerato triti, steatomata dif-
 cutere produntur: regio mor-
 bo correptis, colorē breui red-
 dunt, si sequente longo balnei
 vsu, post exitum ebibantur.

Ageratum. Cap. LIX.

Ageraton fruticosa herba
 est, palmari longitudine asur-
 gens, simplex, humilis, origa-
 no maximē similis: umbellam
 gerit, in qua flos bullis aureis
 emicat, elichryso minor. No-
 men ei inditum est, quoniam
 diutissimē flos in sua coloris
 specie conseruetur. Vis deco-
 cti feruens: huius vsu nidor
 vrinam cit, & vuluæ duritias
 emollit.

Verbenaca. Cap. LX.

Peristerion, siue verbenaca
 nascit in aquosis. Nomē ex eo
 duxisse videtur, quod colubæ cir-
 ca hāc perquam libetē versari
 soleant. Dodrantis altitudine,
 & interdum amplius adolescit:
 folia è caule prodeūt incisa, &
 subalbida: ea singulari ramo,
 radicēq; folia cōstare sepius in-
 uenitur. Folia cum suilla adipe
 recenti, aut rosaceo imposita,
 vuluarū dolores finire putantur:

D iij ignem

DIOSCORIDIS

ignem sacrum illita ex aceto reprimunt: putrida vlcera cohibent: vulnera glutinant: veteraque ex melle, ad cicatricem perducunt.

Sacra herba. Cap. LXI.

Sacra herba, quæ & peristecreon nominatur, ramulos emit tit cubitales, aut maiusculos, angulosos, in quibus ex interual- lis folia quere, sed minora angustioraq; eisdem diuisuris in ambitu, colore aliquatenus ce- ffo: radix longa, tenuis: flores purpurei, graciles. Folia cū ra- dice in vino pota, illitave, ad- uersus serpētes pollent: eadem drachmæ pōdere cū thuris o- bolis tribus, in vini veteris he- mina, quadragenis diebus, ieiū no ore, cōtra regiū morbū bi- buntur: veteres tumores & inflā- mationes mitigāt: fordida vlce- ra purgāt. Tota in vino deco- cta, tonsillarū crustas abrum- pit: oris nomas gargarizatu co- hibet. Aiunt, si aqua spargatur tricliniū, qua maduerit, lætio- res cōiunctus fieri. Datur potā- dum in tertianis febribus, ter- tium ad terra geniculū, cum fo- liis circumdantibus: quartanis, quartū. Sacra vocant herbam, quoniam multum ad amuleta, expiationesq; commendetur.

Asira-

σέλλει δὲ καὶ ἐρισπύλατα συν- ὄξει κατὰ πλάσσειν, καὶ σιν- δόνας ἐπέχει, καὶ τραύματα κα- λῶ, καὶ ἀπουλοῖ τὰ παλαιὰ συν μύλητι.

* Πρὶ ἱερᾷ βοτάνης. Κεφ. ξα. 5

Ἱερὰ βοτάνη, οἱ δὲ πεισερεδῶνα ἔχοντες, ῥάβδους ἀγίνου πηχέ- οισ ἢ καὶ μείζονας γωνιοῖ δέει, πρὸς αὐτὰ φύλλα ἐν διασημάτων ἐο- κότα δρυὶ, πλὴν στενώτερα καὶ ἥπι- ονα, ἐν τετμημένα δὲ τῷ κύκλῳ, ὅ- πῃ καὶ ῥίζαν δὲ ὑποκνήκε- πλὴν αὐτὴν περφορεῖ, λεπτὰ. Ταύ- της τὰ φύλλα καὶ ῥίζα ποτίζμε- να μετ' οἴνου κατὰ πλάσσειν, πικρὰ πρὸς ἐρπετὰ πρὸς δὲ ἰκτερον τὰ φύλλα ὅσων ἔλκεν μὲν λίαν 15 γαστὴρ τεινέσκει, σὺν οἴνου παλαιῷ κοτύλη μίαν γήσει ἐφ' ἡμέρας μ. πινόμενα οἰδήματά τ' ἔχοντα καὶ φλέγμονας κατὰ πλάσσειν πρὸς νει καὶ ῥυπαρὰ ἔλκεα καθαίρει. Ἰν- δέισα δὲ ὅλη σὺν οἴνῳ, ἐξ ὁδῶς τὸς 20 ἐν πείσμασι πειρήσει καὶ νο- μάς τὰς ἐν στήματι ἀσχαρχα- ζομένη ἐφίστοι. βανόμενον τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, ἐν δια- γωγρότεροις ἰσορεῖ πινεῖν δίδοι δὲ τὰ τέλει πινεῖν τὸ πέντε 25 νυ ὅπου τ' ἴσως συν τοῖς πεικνύ- νοις φύλλοις τιταρταίζουσι δὲ τὸ τέταρτον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν ἱερὰν βοτάνην διὰ τὸ εὐχεσθαι ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶναι εἰς πελάγματα.

Πειλ

Πρὶ Ἀσφράλου. Κεφ. ξβ'.

Ἀσφράλος θαμνίσκος ἐστὶ μι-
κρός ἐπὶ γῆς, φύλλοις καὶ κλωνίοις
ὅμοιοις ἐρεβίνθου· αὐτὴ πορφυρὰ,
μικρὰ ῥίζα ἣ ὑπεστὶ στρογγύλη ὡς
5 ὡρ ῥιζανός· ἑυμεγέθης, παμφυ-
δάς· ἔχουσι σπείρας, μέγαντας, σκλη-
ροτέρας ὡς κέρατα ἀντὶ πεπλεγ-
μύας διήλκας, γευσάμενός· συπι-
χάς. Φύεται δὲ ἐν ἐνανέμοις καὶ
10 συσκόλοις καὶ χρονιζομένοις τόποις.
πολλὰ δὲ ἐν μάμφιδι τῆς ἀφ' ἑκα-
δίας. Ἰσθι δὲ κοιλίαν ῥευματι-
ζομένη ἐν οἴῳ ποδεῖσαι ἢ ῥίζα·
κινεῖ τε καὶ ἔχει· πικρὴ καὶ περὶ πα-
λαιά· ἐκκλινεῖ δὲ ἐπιπασσάμενός· καὶ
αἰμαίχρη· κόπτεται δὲ δι' ἄλλους
15 διὰ τὸ σπέρδον αὐτῆς.

Περὶ Ὑακίνθου.

Κεφ. ξγ'.

Ὑακίνθος φύλλα ἔχει ὅμοια
βολβῶ· χαμηλὸν σπιδαμαῖον,
λείον, λεπτότερον τοῦ μικροῦ θα-
20 κύλου, χλωρὸν· κόμην ἐπι-
κειμένην κυρτὴν αὐτοῖς πλήρη
πορφυρεσθῆς· ῥίζαν καὶ αὐτὴν
ἐμφορῇ βολβῶ. Ἡ περὶ οἴῳ
καταπλασθεῖσα λευκῇ ἐπὶ παλ-
δων, ἀνέμοις παρὲν πίπτεινται·
25 ἴσθι δὲ καὶ κοιλίαν, καὶ οὐρα ἄγει
ποδεῖσαι, καὶ φθαγγισθέντος ὁ-
φελεί· ὁ καρπὸς δὲ συπικνότερος
ὢν, καὶ αὐτὸς, θειαιακὸς ἀρμό-
ζεις· ἵκετέον τε ἀποκαταίρει αὐτὴν
οἴῳ πινόμενος.

Περὶ

Asfragalus. Cap. LXII.

Asfragalus, parvus à terra fru-
tex, foliis & ramis ciceri similis:
flore purpureo, paruo: radice
rotunda, raphani modo gran-
di, quæ adnatas appendices
firmas habet, nigras, prædu-
ras, veluti cornua inter se im-
plicatas, gustu adstringentes.
nascitur in ventosis, opacis, &
in nivalibus: ea Memphis Ar-
cadix scater. Aluum fistit ra-
dix in vino pota: vrinam mo-
uet: vetustis vlceribus, sicca
efficaciter inspargitur: fan-
guinem supprimit: ægrè
propter durtiam
tunditur.

Hyacinthus. Cap. LXIII.

Hyacinthus folia habet bul-
bi: dodrantalem caulem, læ-
uam, minimo digito tenuio-
rem, herbacei coloris: comam
procumbentem, florum pur-
pureorum plenam, incuruam:
radicem quoque bulbaceam.
Quæ, vt creditur, pueris cum
vino albo illita, pubertatē coër-
cet, & non patitur erumpere:
fistit aluum pota & vrinam im-
pellit, phalangiorumque mor-
fibus auxiliatur. Semen adstrin-
gentius est, theriacis expetitū:
regium morbum emendat, cum
vino potum.

D iiii Papa.

DIOSCORIDIS

Papauer erraticum.

Cap. LXIII.

Papauer erraticum, quod rhœada vocant, vere quidem in aruis cum hordeo nascitur, flore protinus deciduo, vnde & nomen apud Græcos accepit. Folia erucæ, aut origano, aut cichorio, aut thymo similia spectantur, sed lōgiora, diuīsa, scabra: iūceus ei caulis, rectus, cubitalis, asper: flos sylvestris anemones, puniceus, interdum albus: oblōgū caput, sed quàm anemones minus: semē rufum: radix longa, sub albida, minoris digiti crassitudine, gustu amara. Huius capita quinq; aut sex, in vini cyathis tribus ad dimidias decocta, potui dabis, quibus somnus accersendus est. Semina acetabuli mēfura ex aqua mulsā pota, aluum leniter emolliunt: ad idem præstandū mellitis placentulis. & dulcariis libis admiscuntur. Folia cū calycibus illita, inflammationes sanant: eorundem fotu & perfusione, somnus allicitur.

Papauer fatiūm.

Cap. LXV.

E fatiū papaueris genere, quod hortense est, semen in panem densatur, qui fanis in vsu sit: eo etiā ex melle pro sesama vtuntur;

Περὶ Μήκωνος ρίζας.

Κεφ. ξδ'.

Μήκων ρίζας, ἀνόμεσας ἢ διὰ τὸ ταχέως τὸ αἶθος ἀποβάλλειν, φέται ἐν ἀρούραις ἕαρος, ὅτε καὶ συλλέγεται. ἔοικε δὲ τὰ φύλλα λα δειγάνω, ἢ ἐυζώμω ἢ κίχιδίῳ ἢ θυμῷ ἐπερασμένα, μακρότερα δὲ καὶ τραχέα· χαλκὸν δὲ θινώδη, ὀρεδιον, τραχυὲ ὡς πήχους· αἶθος φονικαῶν, ἔοικε δὲ καὶ λευκὸν ὁμοίον τῷ τῆς ἀρείας ἀνεμώνης, κεφαλὴ δὲ σπειρώδης, ἢ πῶν μὲν τῇ ἢ τῆς αἰετῆς μώνης· καρπὸς πυρρός· ρίζα ὀπίμνη, ὑπολευκός, διακτόλου ἐχρυσά μικρὸν πᾶρος, πικρά. Ταύτης τὰ κεφάλια πέντε ἢ 5. 15 μετ' οἴνου κυάδων τειδῶν ἐψησας ὡς εἰς β'. ἀγαγεῖν, πότιζε οὓς αὐβούλει ὑπνῶσαι. τοῦ δὲ σπέρματος πικρὸν ὅσον ἡξύεσθον συνελκεῖται, κοιλίαν ἡπίως μελάσσει· μέγιστον δὲ καὶ μελιτώμασιν καὶ ἰστέοις σπέρματι τὸ αὐτό. τὰ δὲ φύλλα συν ταῖς κωδίαις καταπλαθέντα φλεγμονὰς ἰάται· καὶ τὸ αἵτημα δὲ αὐτῶν αἵτησι δὲν ὑποπνῶν ἔστι.

Περὶ Μήκωνος ἡμέρου.

25

Κεφ. ξε'.

Μήκων ἢ μὲν πρὸς ὅτῃν ἡμερῶν, κηπευτῇ, ἢς τὸ σπέρμα ἀποπνέεται εἰς τὴν ἐν ὑδατὶ χεῖσιν καὶ σὺν μέλιτι ἢ ἀπὸ σπασμῶν αὐτῇ

ἔστι·

DIOSCORIDIS

uñ: in peruigiliis fronti tempo
ribúsque illinitur, ex aqua. O-
pium eius magis refrigerat, in-
spissat, siccátque: sumptum erui
magnitudine, dolore finit, có-
coquit, & somnum allicit: tussi,
atque coeliacorum valetudini
auxiliatur: verùm si copiosius
hauriatur, nocet, cum lethargi-
cos efficiens interimat. Ad dolo-
res capitis cum rosaceo per-
fufum efficax est: auriũ dolo-
ri, cum amygdalino, myrrha et
croco instillatur: inflammatio-
nibus oculorum cum torrefa-
cto oui luteo, pficit: igni sacro
& vulneribus, cum aceto: po-
dagris, cum lacte mulieris &
croco somnum accersit, sub-
ditum sedi pro balano: Opti-
mum habetur graue, & den-
sum, gustu amarum, odoratu
foporiferum, quod facile aqua
diluitur, læue, candidũ, neque
asperũ, neq; grumofum, quod
inter colandum non vt cera
coeat, & in sole diffundatur:
dein admotum lucernis, non
atra luceat flamma: extinctum
denique, odoris vim cóferuet.
Sed opion glaucio, gummi, aut
syluestris lactuce succo, adul-
terant. Verum glaucio fuca-
tum, in dilutione croci colorẽ
reddit lactuceo succo fictũ,
exiliter

κατὰ πλάσσειται δὲ ἐπὶ τῇ ἀργυ-
ρουσίῳ μὲν ὕδατος, κατὰ τὸ
μετὰ τοῦ καὶ τῶν κροτίφων. ὁ δὲ
ὁπὲς καὶ αὐτὸς ἰσχυρὸν ἐπιπλέον
καὶ περὶ χυμῶν καὶ ξηραίνων ἁ-
φειδὲς βραχὺς ὅσον ὀρεστος, ἀνὰ
διωδὸς ὅτι καὶ ὑπονοτίς καὶ πε-
πικνός· βονδῶν βελί καὶ κοιλι-
αῖς διαδέσσει· παλίων δὲ πο-
δαίς βλάπτει, πειδὼν λιθαργικούς
καὶ ἀναιρεῖ, ποιεῖ δὲ καὶ κεφαλα-
γῶσι συνὸς ῥοδίνῃ ἐμβερέχῃ μῶμος·
ὡταλγῶσι δὲ συνὸς ἀμυγδαλίνῃ
καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐν γαλῶνι
ἐπὶ δὲ φλεγμοναῖς ὀφθαλμοῦ
συνὸς λευκῶν ὁπῇ καὶ κρόκῳ καὶ
περὶς ἐρυσιπέλατα δὲ καὶ τραύ-
ματα συνὸς ὄξει· περὶ δὲ πεδά-
γας συνὸς γάλακτι γυναικείῳ καὶ
κρόκῳ· περὶ δὲ δακτύλῳ
ἀντὶ βλαίνῃ ὑπνον ποιεῖ. κράπ-
τος δὲ ὅτι ὁπὲς ὁ πυκνὸς καὶ βα-
ρεῖς, ἐν δὲ τῇ ὁσμῇ καρωπικός, πι-
κρὸς ἐν τῇ γεύσει, ἐν γαλῶνι δὲ
νὸς ὕδατος, λεῖος, λευκός, ἢ βραχὺς,
οὔτε θρομβώδης, ἄτε συστροφόμε-
νος ἐν τῇ διηθείῳ, ὡς κινεῖς,
ἐν τῇ τῷ ἡλίῳ περὶς, διαγρόμε-
νος καὶ περὶς λύχρον ἐξ ἀπὸ ὕδατος
οὐ ῥοφῶσαι ὁλογί· φυλάσσειν τὸ
μετὰ τὸ σθεδύῳ τῷ ἐν τῇ
ὁσμῇ διωδῶν, δολοῦσι δὲ αὐτὸν
γλαυκίον μινυῖτες ἢ κόμμι,
ἢ χυλὸν ἀλείας ἀπὸ δακός· ἐστὶ δὲ
ὁ μὲν ἐν τῷ γλαυκίῳ κροτίων
ἐξ

ἐν τῇ ἀνέσει· ὁ δὲ ἐν τῇ θρίδακος
 ἐξήτηκος τῇ ὀσμῇ καὶ βαρύτερος·
 ὁ δὲ ἐν τῇ κόμμωος ἀπονος καὶ δι-
 αωγής· ἐνιοὶ δὲ εἰς τοσούτον ἀνοίως
 παρφαρίνον, ὥς καὶ σέαρ παρφαρί-
 5 νωῖαι αὐτῶν· φώρη) δὲ εἰς τὰ
 ὀφθαλμικὰ· ἐπὶ ὁσράκω καὶ ἐπὶ ὥς
 ἀν μαλακώτερος καὶ κρῖότερος
 φανή· Ερασίφρατος μὲν τοι δια-
 γόραν φησὶν ἀποδοκιμάζειν αὐτῶν
 τὴν χρῆσιν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμικῶν,
 10 καὶ ὀφθαλμίωνωντων· διὰ τὸ ἀμ-
 βλυωπὲς εἶναι καὶ παρωπικόν· ἀν-
 δρείας δὲ φησὶν· ὅτι εἰ μὴ ἐδοκῶ-
 το, ἐτυφλοῦντο ἀν οἱ ἐν χρῆσιν αὐτῶν
 ὥς αὐτῶν· μνηστῆριμος δὲ φησὶ μὴ
 γινω αὐτῶν χρῆσιν εἶναι τὴν κατ'
 15 ὁσφρησιν εἰς ὑπνον ἀρμόζουσιν,
 ἀλλ' ὅτι ἐπιβλαβὴ τυγχάνειν·
 ἀπὸ ὅτι ψευδῆ ὑπὸ τῆς πείρας
 ἐλαγχόμην· διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖ-
 σαι τοῖς ἔργοις τῇ ἐνέργειαν τῇ
 φαρμάκῳ· καὶ ἀποπον δὲ ὑπερβά-
 20 λει καὶ τῇ βόπτιν ἢ συλλέγειν τὸν
 ὀπνῆνοι ὅτι ἐν ταῖς κωδίας μὲν τῇ
 φύλλων κόπτοντες ἐκτείνονται διὰ
 πειρήρας, καὶ τεύχοντες ἐν δυνάμει
 ναπλῆπτος βροχίως· καλεῖ) δὲ
 τὸ τοιοῦτον μηχανήσιον ἀδρανέσε-
 25 ρεν τῇ ὀπνῇ· ὅτι ζονται δὲ δει μὲν
 τὸ ταῖς δροσὺς ἀνικμαδύται,
 ἀπὸ τῆς φθιν μαχαίρειν τὸν ἀσπρί-
 σκον, ὥς καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ διατῆ-
 σαι, καὶ ἐν παλαρίων δὲ τῇ κωδίας
 ἐπὶ ἐνδείας ἐκτεμνῆν ἐξ ἐπιπλήρης,
 καὶ

exiliter spirat, & asperius spe-
 ctatur: gūmi vitiatum, splende-
 scit, & infirmū est. Nec defunt
 qui eò demētīa deuenerint, vt
 adipem ei admiscerent. Fictili
 nouo torretur ad oculorū me-
 dicamēta, dum mollius atque
 rufius appareat. Diagoras, vt
 Erasistrat⁹ author est, vſū eius
 damnavit, oculorū lippitudini
 bus, & auriū vitiis infundi ve-
 tans, quoniā vſus acie hebetar-
 ret, et ſoporē gigneret. Addidit
 Andreas, illitos eo protin⁹ ex-
 cecari, ſi non adulteraretur.
 Mneſidemus vſum dūtaxat ol-
 factandi probauit, quoniā ad
 conciliadum ſomnū conueni-
 ret, alioqui nobis vt noxio in-
 terdicat. Quæ cōmentitia eſſe,
 experimento deprehendūtur:
 ſiquidē effectus, viriū huiuſce
 medicamēti, fidē faciūt, quare
 non alienū fuerit ſcriptis mā-
 dare, quonā modo is excipia-
 tur ſuccus. Aliqui capita ipſa et
 folia tundunt, & prælo expri-
 munt, terētesq; in mortario, di-
 gerūt in paſtillos: id meconiū
 vocatur, multū opio ignauius
 Porro opij faciundi ratio hæc
 eſt: Cū ros in eo exaruerit, cul-
 tro decuſſatim in ſtellas, ne pe-
 nit⁹ adigaſ, ex obliquo i rectū
 ſummā cutē incidere oportet,
 lachrymam

DIOSCORIDIS

lachrymam exeuntem, digito
in conchâ abstergere, nec mul-
tò pòst redire, vt còcreta inue-
niatur: etenim quæ tum, aut po-
stero die etiã offenditur, in ve-
tere pila teri debet, & in pastil-
los cogi. Cùm tamè inciditur,
retrocedendum est, ne vestib^o
succus deradatur.

Corniculatum papa-
uer. Cap. LXVI.

PAP A V E R ceratites, id
est, corniculatum, folia habet
candida, hirsuta, verbasco si-
mililia in ambitu sylvestris pa-
paueris more ferrata : caule
non dissimili : flore pallido :
calyculo fœnigræci, in cor-
niculorum modum inflexo,
vnde nomen mutuatur : femi-
ne papaueris, pusillo nigró-
que : radice per summa cespi-
tum, nigra, crassa : nascitur in
maritimis & asperis. Radici
ea vis inest, vt in aqua deco-
cta ad dimidias, coxendicum
& iocineris affectus, potu sa-
net : prodest his qui crassa
quædam, aspera, aut araneo-
sa cum lotio reddunt. Aluum
leniter purgat semen, aceta-
bulo in aqua mulsâ poto.
Crustas emarginant, illita ex
oleo folia, florésque, & ar-
gema

ἐξ ἀπολῶν τὸ δάκρυον ἐκτὸς ῥέμε-
νον δακτύλῳ εἰς μύκηα· καὶ πάλ-
λιν ἐπιπορεύεσθαι μετὰ ἐκ πολὺν ἐν-
ερίσκε· ὃ δὲ ἐπιπορεύεσθαι, καὶ τῇ ἐ-
πίσει δὲ ἔστω ἐν εἰρίσκε· δὲ δὲ
ἐν θυμῷ· τελεῖται καὶ ἀποτίθειται δὲ
ναπλάσσεται, ἐν ὧς τοι τῷ τέ-
μειν ὁπίσω ἀναχωρεῖν δὲ πρὸς
τὸ μὴ ἀπολῶσθαι τὴν ἰματίων τὴν
ὀπὴν. Πρὸ Μήκωνος κερατῆ-
πος. Καθ. ξς.

Μήκων κερατῆς, οἱ δὲ, πα- 10
ράλιον, οἱ δὲ, ἀγρίαν μύκηαν, οἱ
δὲ, θαλάσσιον φύλλον ἐκ λευκῆ,
δυσέα, ὁμοία φλόμα, περιεστει-
να τὴν περιφέρειαν, ὥσπερ τὰ τῇ
ἀγρίας μήκωνος, καὶ τὸν χαμλὸν
ὁμοιον, αὐτὸς ὡς ῥόν· καρπὸν δὲ 11
μικρὸν, χαμπύλον ὥσπερ κέρατα,
ὁμοιον τῷ τῆς τίλεως· ὅθεν καὶ
ἐπωνόμασαι σπέρμα δὲ μικρὸν,
μέλαν, ὁμοιον τῷ τῆς μήκωνος,
ρίζαν ἐξεππολῆς φουρῶν, λυμῆ-
λαιαν, παχεῖαν· φύεται ἐν πα- 20
ραθαλάσσις τίποις καὶ τραχέ-
σι. Διούμιον δὲ ἔχει ἢ μὲν ρίζα
ἐν δὲ σπέρματι ἄγρις ἢ μίσσιν ἐν ὕδα-
τι καὶ ποτίσας, ἰσχυρὰ δὲ καὶ ἡπα-
τικὰ διαδέσσει περὶ πύειν καὶ
τὸν παχέα ἢ ἀσχυρὸν ἐρύπτει 25
ὡς φελῆν. τὸ δὲ σπέρμα παλῶντος
ὀξυέστερον περὶ συν μακρὰν,
κοιλίαν ὀπὴν καὶ αἰετῶν· τὸ δὲ
φύλλον καὶ τὰ αὐτῇ ἐσθλὰς περὶ
ρήτι καὶ ἀπλάττειν τα συν ἐλαίῳ·
ἐν ῥαδίῳ τα

ἐγχεῖντα δὲ τὰ ἐπὶ κτύων
ἀργεμα καὶ νεφέλια ἀποκαθαίρει.
ἐνίοι δὲ ἐπ' αὐτῇ σπανιστοὺς
ἐν ταύτῃ τὸ γλαυκίον γίνεσθαι
διὰ τὴν τῶ φύλλον ἐμφέρεσθαι.

5 Πρὶ Μήκωνος ἀφράδης.

Κεφ. ξζ'.

Μήκων ἀφράδης, ὅπου δὲ π-
νων ἡ ἐράκλεια κληθεῖται, χαμλὸν
ἔχει σπιδαιμαῖον, καὶ τὰ φύλλα
σφρόδα μικρά, σπιδίως ἐοικότες,
10 καὶ καρπὸν παρ' αὐτοῖς λευκόν, καὶ
τὸ ὅλον δὲ βοτάνιον λευκόν ὅτι καὶ
ἀφροδὲς· ῥίζαν δὲ λεπτὴν ἐπι-
πλέον. Ταύτης ὁ καρπὸς συλλέ-
γεται ὅταν τελείως ἀδρυαθῇ θέρ-
εις, καὶ ἔχρησθαι ἀποπύσσει κα-
15 θαίρει δὲ δι' ἐμέτων ὀξυδάφου
πληθὺς συν' ἐμεκράτῳ λαμ-
βανόμενος· ἰδίως δὲ ἡ τοιαύτη
καθαριστικὴ ἐπιπληκτικὴ ἀρμόζει.

Πρὶ Ὑπεκού. Κεφ. ξη'.

Ὑπέκου, οἱ δὲ ὅπου φεων καλεῖ-
20 σι φέρεται δὲ ἐν τῷ σίτῳ καὶ ταῖς
ἀρίαις· φύλλον δὲ ἔχει πηγά-
να ὁμοίον, κλώνας μικράς. Δύ-
ναμιν δὲ ἔχει ἀναλογεῖσθαι τῷ
τῆς μήκωνος ὅπου.

Πρὶ Ὑποκύμου.

25 Κεφ. ξθ'.

Ὑποκύμος, δάμνος ὅτι χαμλοῦς
ἀνέστι παρ' αὐτοῖς, φύλλα πλατέα,
ἐπιμήκη, ἐρσιμένα, μέλανα, δα-
σέα, παρὰ τῷ τῷ χαμλὸν ἐφεξῆς πε-
φύκασιν αὐτῇ ὡς σπιδίως κύπ-

101*

gema ac nubeculas iumento-
rum perunctas, abstergūt. Sūt
qui glauciū, hoc papaueris ge-
nere facitari existimarūt, falli
quadā foliorum cognatione.

Spumeum papauer.

Cap. LXVII.

Aliud papaueris genus, aphro-
des, id est, spumeū vocatur, ab
aliis heracleum, caule dodran-
tali: foliis admodum paruis, ra-
diculae similibus: fructu inter
ea candido. Nam herbula alba
est, & spumea tota: radice in sū-
mo cespite. Legitur aestate se-
men, cū integrè adoleuit, deci-
ditque exiccatum. Datum ace-
tabuli mensura in aqua mul-
ta vomitione expurgat: priua-
tim huiusmodi purgatio, co-
mitialibus prodest.

Hypocoum. Cap. LXVIII.

Hypocoon, aliqui hypo-
pheon vocant: nascitur in se-
getibus aruisque, foliis ruta,
exilibus ramis. Natura eadem,
quæ papaueris succo.

Apollinaris, siue hyoscy-
amus. Cap. LXIX.

Hyoscyamus, frutex est cau-
les emittens crassos: folia lata,
oblonga, diuisa, nigra, hirsuta:
flores è latere caulis, ordine p-
deunt, tāquam punicorū cyti-
ni,

DIOSCORIDIS

ni, scutulis septi seminū plenīs,
vt papaueris. Tres eius differē-
tia: Vna semine nigro, floribus
penē purpureis, smilacis foliis,
cytinis præduris, & spinosis. Al-
terius semen subflauū, vt irio-
nis: flores lutei: folia, & filiquæ
simpliciores. Ambo infantiā gi-
gnunt & soporem, ideo in cō-
muni vsu dānantur. Tertiū ge-
nus, vt quod minutissimum esset,
medici recepere: pingue, lanu-
ginosum, molle, candidi floris
feminisque, in maritimis rude-
ribusque nascens. Cuius occa-
sio si non adsit, rufum vsurpa-
ri oportet: niger, vt deterrim⁹,
improbatur. Recenti semine,
caulibus, foliisque tuis, succus
in sole exprimitur, & exicca-
to humore, vsus ad annum vs-
que prorogatur: nam facilē
corruptionem sentit. Extrahi-
tur etiam ex sicco semine se-
paratim in aqua calida tuso, &
expresso. Liquamentum au-
tem succo lacteo præstantius
est, & magis dolores finit. Cō-
tusa herba recēs, addita trime-
stri farina, digeritur ī pastillos,
& reconditur. Liquamentum
primum, & quod à sicco se-
mine exemptum est, collyrijs,
quæ doloris sensum auferunt,
commodissimē inferi solent:

contra

νοι, περυσυγχοίσι ἀσπιδίοις,
σπέρματος μεστός, ὅσπερ μήκω-
νος. ἔστι δὲ αὐτῆ διαφορά τριού.
Ο μὲν γὰρ ἀνδρὶ ἑσπερίφωρος
φέρει, φύλλα σμιλάκι ὁμοία, σπέρ-
μα μέλαν, καὶ τὸν κυτίνους σκλη-
ρὸν καὶ ἀκανθώδεις. Ο δὲ πε-
ρυσυγχοίσι μολοειδῶν, φύλλα καὶ λευκὰ
ἀπλωτέρα, σπέρμα ἑσπερίφωρον
ὁσπερ ἐρύσιμον· ἀμφοτέρω δὲ
τοὶ μαριώδεις ὑπάρχεισι καὶ καρ-
πικοί, δύσχειστοι. Εὐχρηστοὶ δὲ εἰς
θρᾶσείαν ἢ πώτατος ὢν ὁ βίτος
λιπαρὸς καὶ ἀπαλὸς καὶ χρυσοῖδης,
ἀνδρὶ λευκὰ ἔχων, καὶ τὸ σπέρμα
λευκόν· φέρεται παρὰ θαλάττῃ καὶ
ἐρείπιοις. εἰ δὲ μὴ παρρηϊοῦτος,
χρηστέα δέ τῳ ξανθῷ, τὸν δὲ μέ-
λανα ἀποδοιμίζειν ὡς χείρε-
τον. Κυλίεσται δὲ ὁ καρπὸς ἀπα-
λὸς καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ χαμνοὶ κο-
πόμενοι καὶ ἐκθλιβόμενοι ἐν ἡ-
λίῳ, ξηρανομένη τῷ ὑγρῷ· χρηστὸς
δὲ αὐτῷ περὶ ἐπιαυτὸν διὰ τὸ
ἐσσηπῆν. κυλίεσται δὲ καὶ τὸ σπέρ-
μα αὐτῷ κατ' ἰδίαν κοπόμενον
ξηρὸν, ὑφ' ὅδατος θερμοῦ παρα-
χρησόμενος καὶ ἐκθλιβόμενος. ἔστι δὲ
βέλπτον τὸ ὅπνυ τὸ χυλισμα, καὶ
ἀνωδυνώτερον. ἢ δὲ χλωρὸν κο-
πείσθαι καὶ μετῆσαι στανίῳ ἀλευ-
ρῳ, ἀναπλάσσειν εἰς ἀγρίπικους καὶ
ἀποπῖνεσθαι. ἀερώζει δὲ τὸ περυσυ-
γχοίσι χυλισμα καὶ τὸ ἀπὸ ξηροῦ
σπέρματος εἰς κολλύρια ἀνωδυ-
να, καὶ

15

20

25

να, καὶ

- να, καὶ πρὸς ῥέυμα θριυὸν καὶ
 δερμόν· ὠταρίαν τὲ καὶ τὰ
 πρὸ ὕστερον. συνὲ ἀλεύρεσι δὲ
 ἢ ἀλφίταις, πρὸς τὸ ἰσχυρὰ μὲν
 φλεγμονὰς καὶ ποδῶν καὶ τὰς
 ἄλλας, τὸ δὲ σπέρμα τὸ αὐτὸ
 παρέχει. ποιοῦν καὶ πρὸς βή-
 χας καὶ κατάρροον καὶ ῥέυμα
 ἰσχυρὰ μὲν καὶ πρὸς δυνάμειας, πρὸς
 τὸ ῥοῦν γυναικείον καὶ τὰς ἄλ-
 λας αἰμορροίας, ἔσον ὕδατος
 10 συνὲ μύκωνος σπέρμα καὶ μελι-
 κράτῳ ποδῶν. ἀρμόζει καὶ πρὸς
 ποδάγρας, ὅς χεῖς πνευματώδεις,
 μακροὺς ἐν τοκατῷ ἰσχυρὰ μὲν,
 λεῖον μετ' οἶνου κατὰ πλάσσειν
 15 να κατὰ πλάσσειν αἰμῶνται ὠ-
 φελίμως. καὶ τὸ ἀναπνεύμα-
 σμένη φύλλα, εἰς πάντα τὰ ἀνὴ-
 ριν αὐτῶν καὶ μὴ μὲν ἀλ-
 φίταις, καὶ κατ' αὐτὰ κατὰ
 πλάσσειν. τὰ δὲ πρὸς σπέρμα
 20 φύλλα κατὰ πλάσσειν, ἀνὴρ-
 γωτά πρὸς πάντα πόνον. * τεία
 δὲ ἢ τείαρεα ποδῶν συνὲ οἶ-
 νῳ, ἢ πάλους πυρετὸν δέρε-
 πτεῖν· ἐκπνέοντα δὲ ὡς ἀλάχανα
 καὶ βρωδόντα τρυβλίου πλῆθος,
 25 μετεῖαν παρακοπῶν ἐργάζεται.
 φασὶ δὲ ὅτι ἐὰν τις ἔλκος ἔχον-
 τα ἐν καλῶν ἐγκύσει τὸ αὐτὸ ἀ-
 περγάζεται. ἢ δὲ ῥίζα μετ' ὀ-
 ξους ἐκπνέουσα, ὁδονταρίαν ὅτι
 διδάκνυσται.

πρὶ

contra acutas calidasque flu-
 xiones, dolores aurium, atque
 vulvæ mala, profunt: cum fa-
 rina autem aut polenta, oculo-
 rum, pedum, cæterarumque
 partium inflammationes plac-
 cant. Semen eadem præbet:
 tussi, destillationibus, oculo-
 rum fluxioni, & doloribus, effi-
 cax: contra mensium abundan-
 tiam, & rumpentem aliunde
 sanguinē, oboli pondere cum
 papaveris semine, & aqua mul-
 sa, bibitur: podagris subvenit
 testibus inflatis, mammisque
 tumentibus à partu, tritum ex
 vino illinitur. Aliis quoque ca-
 taplasmatibus, quæ doloris leu-
 amentum præstant, admisceri
 solet. Folia omnibus medica-
 mentis dolorem sedantibus,
 per sese, & ex polenta, utilissi-
 mē imponuntur: recentia, ad
 mitigandos omne genus do-
 lores, oblinuntur: cum vino
 terna, quaternave pota, sanant
 algidas febres, quas epialos vo-
 cant. Cocta olerum modò
 folia, si acetabuli mensura mā-
 duntur, mediocrem insaniam
 gignunt: idem efficere tradūt,
 si, colo vlcus sentiēte, infun-
 dantur. Radice in aceto
 decocta, dentes in
 dolore colluūtur.

Psyllium

DIOSCORIDIS

Psyllium. Cap. LXX.

Psyllion foliis coronopo nō
dissimilibus, hirsutis, longiori-
bus: sarmetosa foeni modo, in
totum herbula: ramis dodran-
talib⁹: coma à medio caule ex-
oritur, duob⁹ tribusve cōvolu-
tis in cacumine capitulis: ī his
semine duro, nigro, pulicū fi-
mili vnde & nomen: in aruis
& incultis nascit. Vis ei ad re-
frigerandū, inspissandū, & mol-
liendū conueniens: articulorū
morbis, parotidibus, tubercu-
lis, tumoribus, vulfis, illitū auxi-
liatur: imponitur in dolore ca-
pitis, cū rosaceo, aqua, aut ace-
to: enterocelis infantiu, & pro-
mineti vmbilico, illitū ex ace-
to, medet. Terit acetabuli mē-
sura, & ī aqua sextario mada-
factū, vbi cōcreuit aqua, illinit:
siquidē vehementer refrigerat,
& in feruentē aquā deiectum
calorē reprimat. Contra ignes
sacros efficax est. Fama est, si vi-
rens domū importet, nō sine-
re in ea pulices gigni. Cū adipe
tusū, sordida vlcera, & q̄ ca-
coēthe vocant, expurgat. Suc-
cus vermiculosis aurib⁹, aut flu-
xiōe laborātib⁹, ex melle pdest
Hortēse solanū. Ca. LXXI.
HORTENSE solanum fru-
tex cibus idoneus, pusillus, mul-
tis

Πρὶ Ψυλλίῳ. Κεφ. δ'.

Ψύλλιον φύλλον ἔχει κορωνόπο-
δι ὁμοιον, δασύ. * κλύνας δ' ἀπὸ
δαμαῖους καὶ τὸ ὅλον βοτάνιον
χρητῶδες ἀρχεται δ' αὐτὴ ἡ κό-
μη ἀπὸ μέσου τοῦ καυλοῦ, κα-
φάλα δὲ δύο ἢ τρεῖς ἐπ' αἴκρου
συνεσταλμέναι ἐν οἷς σπέρμα ψύ-
λλοις ὁμοιον, μέλαν, σκληρόν· φυε-
ται ἐν ἀερίαις καὶ χέρσοις.
Δωάμην δ' ἔχει * ψυκτικὴν ὡ-
φελεί δὲ κατὰ πλεονέκτων, ἀρ-
θρίτιδα, παρωτίδα, φύματα, οἰ-
δήματα, * σπέρματα, κεφαλὰν
γίαν, μὲν ῥοδίνου ἢ ὀξέως ἢ ὑδα-
τος· ἐν τρυκίᾳ δὲ τὰς ἐπὶ πύ-
λων καὶ ἐξομφάλους ὑπὸ ζέει κα-
τὰ πλεονέκτων συνὸς δ' ἐστὶ δὲ 15
ὀξύβαφον πολλῶς λεγόντων βρέ-
χειν ἐν δυσινύδατος δακτύλοις,
ὅταν παρ' ἡ τὸ ὕδωρ ἐπιπλάτ-
την· ψύχει γὰρ ἰκαίως, καὶ εἰς
ὕδωρ δὲ ζέον ἐπιπτεμένῃ κα-
τασέλλει τὴν δέρμιν, ποιεῖ δ' 20
καὶ πρὸς ἐρυσιπέλατα. Φασὶ δὲ
ὅτι κομιθεῖσα ἐν οἴκῳ χλα-
ρὰ, οὐκ ἔσθ' ὑγίαινας χυεῖσθαι κο-
πέου δὲ μετὰ σέας, τὰ βυ-
πασθ' ἢ κακοῦσι τῶν ἑλλάνων ἀνα-
καταίρει. ὁ δὲ χυλὸς μετὰ μέλι- 25
τος πρὸς ὧτα βεσματίζόμενα
ποιεῖ ἢ σκώληκας ἔχοντα.
Πρὶ Σβύχῃ. Κεφ. οα'.
Σβύχης κηπάδος ἐστὶ δι-
μος ὅτι δαμαῖος, οὐ μέγας
μαζάλας

μαρόλας ἔχων πολλάς· φύλλα
 μέλανα, ὠκύμου μείζονα καὶ
 πλατύρα· καρπὸν σφαιροειδῆ, γλω-
 ρεὴν, μέλας δὲ ἢ κίττος γίνεσθαι με-
 τὰ τὸ πεπαισθῆναι· ἀβλαβὴς δὲ
 5 ἢ βότανον πρὸς γαστρίαν· Διῶ-
 μιν δὲ ἔχει ψυκτικὴν· ὅθεν τὰ
 φύλλα κατὰ πλοσσομένην ἀρμό-
 ζει πρὸς ἐρυσιπέλατα καὶ ἔρ-
 πταις μετὰ παμπάλῃς ἀλφίτου·
 καὶ ἑαυτὰ ὅτι πτωχέοντα λείπει,
 10 αἰγίλωπα θεραπεύει καὶ κεφα-
 λαλγίαν· καὶ τομάχου καυσου-
 μένων βοηθεῖ· παρὰ πιδας δὲ δια-
 φορεῖ σὺν ἀλσί· λεία κατὰ πλοσ-
 σομένην καὶ ὀχλὸς δὲ αὐτῷ πικρῷ
 πρὸς ἐρυσιπέλατα καὶ ἔρπταις,
 15 σὺν ψιμμυδίνῳ καὶ ροδίνῳ καὶ
 λιθαργύρῳ· πρὸς αἰγίλωπα δὲ
 σὺν ἀστῶν, ἀρμόζει καὶ σκεῖω-
 σι παιδίοις σὺν ροδίνῳ ἑμβρε-
 χόμενος· μίγνυται δὲ καὶ κολλυ-
 ρίοις ἀγπὶ ὕδατος ἢ ὠοῦ τοῖς
 20 πρὸς ρεύματα· δριμέα εἰς τὰς
 ἐγχερίσεις ὠφελεῖ καὶ ὠταλγίαν
 ἐνσταλείς· ἔχει δὲ καὶ ροῦν γυ-
 νοκεῖον ἐν εἰρῇ πρὸς στείρας, ὃ δὲ
 χυλὸς ἀναγκῆς ὅτι πρὸς αἰγί-
 λωπα, συμμαλασόμενος ἀφ-
 25 ἴω πνεύσῃ ὀρνέων κατὰ κινδύνον καὶ
 ῥάκει ὀππιδέμενος.

Πρὶ Σβύρην ἀλικάβον.

Κεφ. οβ.

Est καὶ ἕτερον σβύρην, ὃ ἰδίως
 ἀλικάβον καλεῖσθαι, οἱ δὲ φυσ-
 λίδι

tis concavus alis: folio nigro,
 maiore quàm ocimi, & latio-
 re: fructu rotundo, viridi, qui
 post maturitatem nigricat, aut
 fulvescit: herba innocentis gu-
 stus. Natura ei refrigerandi:
 quare folia vlceribus quæ ser-
 punt, & ignibus sacris, conue-
 nienter cum polline polentæ
 illinuntur: ægilopia, capitis-
 que dolores, trita & imposita
 per se sanant: æstuantī stom-
 cho auxiliantur: parotidas, cū
 sale detrita, illitu discutunt.
 Valet succus ei⁹ aduersus ignē
 sacrum, atque vlcera quæ ser-
 punt, cum cerussa, rosaceo &
 argenti spuma: ad ægilopas
 cum pane: infantium adustio-
 ni, quam syriasin vocant, cum
 rosaceo perfusus proficit: in
 collyriis, aquæ vel oui vicem
 exhibet, contra acutas fluxio-
 nes illitus: aurium dolori in-
 stillatus prodest. Mensium a-
 bundantiā sistit, in vellere sub-
 ditus. Succus fuluo gallinarum
 cortialium fimo subactus,
 & linteo appositus, ægi-

lopiis præsentaneo
 est remedio.

Solanum halicacabon.

Cap. LXXII.

Est & aliud solanū, qd̄ peculia-
 ri nomine halicacabon aut pty-
 E. falida;

DIOSCORIDIS

falida, id est vesicariam vocat,
foliis antedicto similibus, veru
lationibus: cuius caules, postea
quam adoleuerunt, prona ter
ram spectant: folliculis orbicu
latis vesiculis similibus: semine
intus fuluo, rotundo, leui aci
norum vix effigie: quo coro
narij vtuntur, corollis intor
quentes. Vim vsu[m]que hortē
fis solam habet: verum cibis
nequaquam expetitur. Regiū
morbum purgat, semine po
to, & vrinam pellit. Ex vtraque
herba succus extrahitur, qui
siccatus in vmbra, reconditur,
ad eadem valens.

Solanum somniferum.

Cap. LXXIII.

SOLANVM somnife
rum, aliqui etiam halicaca
bon appellant, fruticat multis
ramis, densis, caudicosis, fra
ctu contumacibus, pinguium
foliorum, cotoneæque mali
similium plenis: flore grandi,
rubro: fructu in folliculis cro
cato: radice grandi, subrubro
cortice vestita: nascitur in sa
xis, non procul à mari. Ra
dicis cortex, in vino drachmę
pondere potus, somnificā vim
habet, opio mitiorem. Semen
vehemēter vrinā cit. Corymbi
duodecim hydropicis dantur:
fi quid

λίδα φύλλοις ὁμοίον τῷ περὶ ἑρ
μύρι, πλατυτέροις μὲν τοῖς
κρυοῖς ὅτι αὐτῇ μὲν τὸ ἀνέξινον
χρηματικόν ἐστιν ὡς καὶ περὶ
ἔχει ἐν θυλακίοις περὶ φέρει
μοιον φύλλοις, πύρρον, περὶ φέρει
λείον, ὡς ῥῶγα σαφυλῆς, ὅτι οἱ
σεφαιόπλοκοι χεῖν ἡ καὶ τὸ πλέ
κοντες τὸς σεφαιόκοις. Διὸ αὖτις
δὲ ἔχει καὶ χεῖν τὴν αὐτὴν
τῷ κωπῶν σφύγγῳ· χεῖν τῷ
βιβρώσκεσθαι. διὸ αὖτις δὲ ὁ καρ
πὸς αὐτῆς πνέμερος, ἐκτερεῖν αὐτο
καθάρεν ὑψηλὸς ὡς χρυλῆται
δὲ ἀμφοτέρων ἡ πῖα, ὅτι ἐκτερεῖ
ἐν σκίᾳ περὶ ἀπόδραπν, πλεῖ δὲ
περὶ αὐτῇ.

Πρὶ Σβύχην ὑπνωτικῇ. 15

Κεφ. ογ'.

Στρυγνον ὑπνωτικόν, οἱ δὲ
ἀλκιμάκων, δάμνος ὅτι κλά
δοις ἔχει παλλοῦς, πικνοῦς σε
λεχάδεως, δουραύσεως, φύλλον
πλήρεις λιπαρῶν, ἐμπερῶν μίλῳ
κυδωνία· ἄνθος ἐμπερῶν, ἐμπε
ρῶν· καρπὸν ἐν λοβοῖς προκί
ζοντα· ῥίζαν φλοῖον ἐχουσαν ὑπέ
ρυθρον, ἐμπερῶν· φύεται ἐν πε
τρῶδεσι τοῖσις ἐπὶ ῥῶγα δαλὰ
σης. Ταύτης ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης
ἐν οἶνῳ περὶ. < ἐκ τῆς ὑπνωτι
κῆς ἔχει διὰ αὐτῆς ὅτι οὐδὲ μὴ
κωπος ὁπνευστέραν. ὁ δὲ καρπὸς
ὕψηλός ἐστιν ὡς ῥῶγα· δίδονται
δὲ ὑδρωπικοῖς κορυμβοῖς ὡς ἱβ.
πλείονες

πλεόνους δὲ ποθέντες, ἔκαστη
ἐργάζονται. βουδουῖται δὲ μέ-
λικράτω πολλὸν πνοῦν. μί-
γρται καὶ ἀνελύοις ὁ χυλὸς
αὐτῆς καὶ τερήκοις. ἐναφείη-
5 θείς δὲ οἶνον καὶ διακρατοῦντος
ὁ δυνταλγίαις ἀρήγει. ὁ δὲ χυλὸς
τῆς εἰζης ἀμειλυνώπας μετὰ μέ-
λιτος ἐγχεῖσθαι παραιτεῖται.

Πρὶ Σβύρη μανικῶ.

Κεφ. σλ'.

- 10 Σβύρη μανικόν, ὃ ἐνιοι πέρ-
σιν, οἱ δὲ, θρύον ἐκάλειον. τὰ-
του τὸ μὲν φύλλον παραπλήσιον
ὅστιν ἐνζόμω, μείζον δὲ πρὸς τὰ
τῆς ἀκρότης, ἢ πρὸς καὶ πάλδε-
ρος καλεῖται. κωλούς δὲ ἀνίστη
15 ἀπὸ τῆς εἰζης καθύπερθε δέκα ἢ
16 ὀργυὰς ἔχοντες ὕψος. τὴν κε-
φαλὴν ἐπικενῶνται ὥσπερ ἐ-
λαίαν, διασπέρειν δὲ ὡς παλα-
ταίου σπέρειν μείζονα δὲ καὶ
παλατιέειν ἄνθος μέλαν. με-
20 τὰ δὲ τὰ τοῦ καρπὸν ἵχει βορύ-
ειδῆ, προγυλόν, μέλανα*, ραγί-
δας ἢ ἢ β'. ὁμοίως κισθὸν κορύ-
μους, μαλακὸς ὥσπερ σαφυλή. ῥί-
ζα δὲ ὑπερλεπὴ, παχεῖα, κοί-
λη ὡς πηχέως φύεται ἐν ὄρεσι
25 χλωρίοις καὶ περὶ σπέντοις καὶ πλα-
ταμῶσι. Διωμένη δὲ ἐχει ἢ ῥί-
ζα πνοῦν μετ' οἶνον < ἀπὸ πᾶ-
δος, φαντασίας ἀποτελεῖν οὐκ
ἀνδεῖς. ὁ δὲ < ποθείται,
ἐξιστάουσι ἀρεῖς τριῶν ἡμερῶν,
δ'. δὲ

si quid numero adiciat, alie-
nationē mentis faciunt. Reme-
dio est aqua copiosa mulsapo-
tui data. Succus pastillis inseri-
tur, & medicamentis quæ dolo-
ris leuamētū præbēt: decoctus
in vino, si in ore cōtineat, den-
tium doloribus auxiliatur. Ra-
dicis succus, cum melle illitus,
oculorum hebetudines tollit.

Manicū solanū. Ca. LXXIII.

Solanū manicon, aliqui per-
sion, alij thryon appellauere.
Huic foliū erucæ simile, maius
aliquāto, satis acantho, quæ pæ-
derota vocant, accedēs: caules
à radice proceros emittit decē
aut duodecim, vlnæ altitudine
adolescentes: caput in cacumi-
ne, oliuæ figura, sed vt platani
pilulæ hirsutius, verūm maius,
latiusque: florem nigrum: post-
quam eo exiit, racemus exit
rotundus, niger, denis aut duo-
denis acinis cōstans, similibus
hederæ corymbis, vt vuar mol-
libus: radice firmatur candida,
crassa, caua, cubitali: gignitur
in montibus, vento perflatis, &
platanetis. Radix drachmæ v-
nius pondere pota ex vino, fa-
cit species vanas, imaginésque
nō iniucūdas obuerfari, sed du-
plicat⁹ hic modus, ad treis vsq;
dies mentis alienationē affert:
E ij qua-

DIOSCORIDIS

quadruplicatus, interimit. Remedio est aqua multa copiosa pota, & vomitione reiecta.

Dorycnii. Cap. LXXV.

Dorycnion Crateuas halicabon, aut caleā vocat, frutex oreæ nuper prodeunti similis: nascitur in petris, non procul a mari, ramis cubito minoribus, foliis oleæ similibus colore, minusculis, firmioribus, præter modum scabris: flore candido: siliquis i cacumine, ceu ciceris, dēlis, rotundis, quinis intus, aut senis feminibus, exigui erui magnitudine, lauib, firmis, versicoloribus: radix ad digiti crassitudinē & cubiti longitudinē adolefcit. Id somniferū esse cōstat. Copiosius haustu mortem adfert. Nec defuere, qui dicerent, semē in amatoria expeti.

Mádragoras. Cap. LXXVI.

Mádragorā, aliqui antimalū, alij circeam vocāt, quoniā videatur radix ad amatoria cōducere. Duo ei genera: niger, quæ fœmina existimatur, thridacias appellatus, angustioribus foliis, ac minoribus quàm lactu cævirosis ac graueofentibus, in terra sparsis: mala gerit forbis familia, pallida, odorata, in quibus semen veluti pyrorum: radicibus inheret bene magnis, binis,

δ'. ὃ ποδείται, καὶ ἀναίρεσθαι, ἀντιφάρμακον ὃ ὄσιν αὐτῷ μελικράτον, πλεὺ πινόμενον καὶ ἐξερκόμενον

Πρὶ Δορυκνίου. Κεφ. οἷ.

Δορυκνιον κρατεύας ἀλκήκαβον ἢ χαλέαν καλεῖ, δάμνος ὁμοιος ἐλκιά ἀρσπυεὶ κλώνας ἐχόν ἐλάσσωνας πύχους φύεται ἐν πέτραις, οὐ πύρρον θαλάσσης, φύλλα δὲ τῷ χρώματι ἐλαφά παρὰ πλάση, μικρότερα δὲ καὶ στερότερα, καὶ τραχέα ἰχυρῶς ἀνδρὸς λευκόν, ἐπ' ἀκρῶν ἔχει πικρὰ θυλάκια ὡς σπῆρεῖν δύναιτο οἷς σπερμάτια σπογγύλα ἐστίν. ὅσοι ὁρεοβοὶ μικροὶ κεία ἰχυρεὰ καὶ πικίλα ῥίζαν πάρος δακτύλου, μέκος δὲ πύχους δοκεῖ ὃ καὶ τότο ὑπνωτικὸν εἶναι πλεοναδὲν δὲ ἀναίρειν. φασὶ δὲ πνιγὲς καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶ εἰς τὰ φίλτρα παραλαμβάνεσθαι.

Πρὶ Μανδραγόρου. Κεφ. ος'.

Μανδραγόρας οἱ δὲ ἀντίμνηστοι δὲ δρυκαίαν, οἱ δὲ κυρκαίαν καλεῖσθαι, ἐπεὶ δὴ δοκεῖ ἢ ῥίζα φίλτρων εἶναι ποιητικῆς, ἔστι δὲ αὐτῆς ὁ μόνος τῶν δῆλων ὁ μέλας θριδασίας καλούμενος. φύλλα ἔχον στενότερα καὶ μικρότερα. θριδασκος, βεσμώνη καὶ βαρέα κατὰ πλεὺ δόσιν, καρχιδύα δὲ ἐπὶ τῆς κατὰ παρ' αὐτὰ μήλα οὖοις ἐμφορεῖται, ὡς καὶ ἐν αὐτῇ, ἐν οἷς καὶ καρπὸς ὡς σπῆρεῖ ἀπὸ ῥίζας εὐμαγέστερος δύ.

δὺο ἢ τρεῖς, ἀντεμπωλεν μύρου
 ἀμύλου, μέλαινα καὶ πῶς ἐπι-
 φάνειαν, ἐν δὲ δειν λευκὰ καὶ παρὰ
 φλοιοὶ χαυλὸν δὲ ἔχει. Τὰ δὲ
 ἄρρεος καὶ λευκῶ, ὃν ἐνιοὶ νόειον
 5 ἐμάλεσαν, φύλλα ὅσῃ μεγάλα,
 λευκὰ, πλατέα, λεῖα καὶ δάκρυ
 τεύτλη· τὰ δὲ μύλα διπλάσια,
 κροκίζοντα τῇ χροῖ, ἐν ὧν μὲν
 ἑάρεος πῶς· ἃ καὶ ἐκρίοντες οἱ ποι-
 μῆρες ποσσὶς ὑποκαρουῦται· ῥίζα
 10 δὲ ὁμοία τῇ περὶ αὐτῆς, μείζων
 δὲ καὶ λευκοτέρη· ἄχαυλος δὲ καὶ
 ὁμῆ. Χυλίζει δὲ ὁ φλοῖος τῆς
 ῥίζης χλωρὸς κοπεῖς καὶ ὑποτε-
 δεῖς περὶ ἐν δεινῇ καὶ λευκῆς
 μὲν τὸ συρραφῆναι ἀποτίθει· ἐν
 15 ὁσρακίῳ ἀργεῖο· χυλίζεται καὶ
 τὰ μύλα ὁμοίως, ἀντιμῶν καὶ γί-
 νεται τὸ ἐξ αὐτῶν χύλισμα. καὶ ὁ
 φλοῖος καὶ ὁ ῥίζης πελαγεδεῖς καὶ
 διαβληδεῖς λίνω, κρεμᾶται εἰς ἀ-
 πείθεσιν· ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐν φῶσιν οἶνω
 20 τὰς ῥίζας ἀργεῖο, καὶ διυλίζ-
 τες ἀποτίθει· καὶ χυλίζονται ἐπὶ τῷ
 ἀργεῖο καὶ περὶ αὐτῶν καὶ καὶ
 ἐν τῷ, καὶ ἐν βέλονται ἀνα-
 πνέουσαν τενομύρων καὶ χαυμύρων
 ποτίζονται. ὁ καὶ ὁ πῶς ποτίζει δολοῶν
 25 διούνη πληθὺς ἐκείνη, σὺν μελιερᾷ
 τῷ, ἀνὰ ἄνω φλέγμα καὶ μελανίαν
 χορὴν ὡς ἐλλέβορος· πελείων καὶ πο-
 δεῖς ἐξ ἀργεῖο καὶ ζῆν, μίγνυται καὶ εἰς
 τὰς ἐφθαλμικὰς καὶ ἀνωδύνας δι-
 νάμεται, καὶ περὶ τοῖς μαλακίμοις.
 καὶ

binis, ternisve, inter se conuo-
 lutis, nigris foris, int^o albis, cras-
 so cortice vestitis: caule viduus
 est. Alter candidus, qui mas di-
 citur, nonnullis norion vocita-
 tus huius folia magna, alba, la-
 ta, laeua vt betæ: mala quàm al-
 terius duplo maiora, colore in-
 crocum inclinante, iucundè
 cum grauitate quadam olen-
 tia: quorum pomorum cibo,
 aliquantum opiliones fopora-
 tur. radix, alterius similis, mai-
 or & cãdidiior, orbata & hæc
 caule. Succus fit è cortice re-
 cētis radice tuso, & prelis sub-
 iecto: qui insolatus vbi con-
 creuerit, fictili reconditur. Ma-
 lis quoq; succus depromitur,
 sed aliquanto ignauior. Deli-
 bratur radix, & traiectus lino
 cortex, ad vsum suspenditur.
 Aliqui radices in vino ad ter-
 tias coquunt, & defœcatū ius
 feruant: cyatòque vno vtun-
 tur, in peruigiliis, & doloribus,
 & ante sectiones vñionésque
 ne sentiantur. Succus duobus
 obolis ex mulso potus, vt ve-
 ratrum, per vomitiones bilem
 atram pituitamq; extrahit: ve-
 rùm potu largiore, vita adi-
 mitur. medicamentis oculari-
 bus, & his quæ dolores finiunt,
 pefsis quoque emollientibus,
 E iij admi-

DIOSCORIDIS

admisceatur: semijoboli pódere
indit⁹, per se mēses & part⁹ ex-
pellit: subdit⁹ fedi p balano, so-
mnificus est. Radix ebur emol-
lire fertur, q̄ fenis horis cū eo
decocta sit: & ad accipiēdam,
quam effingere optaueris, for-
mā, ipsū facile prestat. Folia re-
cētia cōueniēter oculorū inflā-
mationib⁹, & collectionibus,
quas vlcera citarūt, cū polenta
illinunt: duritias omneis suppu-
rationes, strumas, & tubercula
discutiūt: stigmata sine exulce-
ratiōe delēt, si quis fenisve dic-
b⁹, sensim perfricent. Folia ser-
uant in muris, eosdē ad vsus.
Trita radix ignib⁹ sacris ex ace-
to, & serpētium ic̄tib⁹ ex mel-
le aut oleo, medetur: strumas
atq; tubercula, cum aqua dissi-
pat: articulorū cruciatus, cū po-
lēta sedat. Fit citra cōctiōnem
vinū ē cortice radicis, ad hunc
modum: Ternæ minæ in vini
dulcis metretam coniiciuntur.
Dantur ex eo terni cyathi, iis
q̄ fecari aut amburi debent, vt
antē dictū est: siquidem nullo
tūc afficiūtur dolore, sed veter-
no quodam pressi, torpescunt.
Mala soporē afferūt olfactu, &
etiā si mandātur: item expres-
sis ex eis succus: nimio tamen
odore percussi, obmutescunt.

Semen

καθ' ἐαυτὸν δὲ ὅσον ἡ μισόβολον
πρεσεύδεις, ἐμύλιον καὶ ἐμβρυον
ἄρει, σακτυλίῳ τὲ ἀντὶ βολάνου
ἐπιψέδεις ὑπὸν ποιεῖ, μαλάσσειν
ἢ καὶ ἐλεφαντὶ λέγει. ἡ ρίζα συν-
εφομένη αὐτῷ ἐπὶ ὄρας ε. καὶ εὖ-
πλάσιν αὐτὴ εἰς ὃ αὐτὸς βελήσῃ
ῥῆμα παρὰ σπινάξει. τὰ δὲ φύλ-
λα πρέσφατα ἀρμόζει πρὸς τὴν
ὀφθαλμῶν φλεγμονάς, καὶ τὰς
ἐπὶ τῶν ἐλκῶν μὲν ἀλφίτου κα-
ταπλαστέμενα. διαφορεῖ δὲ καὶ
πῶς σκληραῖαν καὶ ἀποστήμα-
τα, χοιράδας, φύματα παρὰ τει-
λώμενα. τὴν συνῆν ἐπὶ ἡμέρας ἑ
ς. σίγματα αὖτε τῶν ἐλκῶν ἀ-
φανίζει. τρεῖς χυδέντα δὲ τὰ φύλ-
λα ἀποπίπτει πρὸς τοὺς αὐτοὺς
ρχειας. ἡ δὲ ρίζα συνὶ ἔχει λεία,
ἐρισπέλατα ἰσχυρὰ. πρὸς δὲ ἐρ-
πετῶν πικρὰς, συνὶ μέλιτι ἢ ἐ-
λαίῳ συνὶ ὕδατι δὲ χοιράδας καὶ
φύματα διαρχει· καὶ ἀρδρων πό-
νους παύει μετὰ ἀλφίτων. σπινά-
ζεται δὲ καὶ δι' ἄρα ἐλπίσεως ὄντος
ἐν τῷ φλοιῷ τῆς ρίζης. δεῖ δὲ ἐμ-
βάλλειν μῶς γ'. εἰς μετρητῶν οἶ-
νου γλυκέος, διδόναι τὴν ἐξ αὐτῶν
κυσάδος γ'. τοῖς μέλλουσιν τέμπεσθαι
ἢ καθεῖσθαι ὡς πρεσείρηται, οὐ γὰρ
ἀνὶ λαμβάνονται τὰ ἀληγήματος
διὰ τὸ κατὰ φύρεσθαι. τὰ δὲ φύλλα
δοσραίνόμενα καὶ ἐπιδόμενα χερσο-
πικρὰ καὶ ὅτι αὐτῶν χυλὸς πικρὸς
ναδέντα δὲ καὶ ἀφάγους ποιεῖ.
τὸ δὲ

τὸ δὲ σπέρμα τῶν μάλων ποτὲν,
 ὑστερὰν καὶ τὰ ἄλλα· περὶ τὴν δὲ
 μετ' ἀπύρου θείου βουῆς ἴσῃσιν
 ἐκὺνθρον ὁ πρὶς αὐτοῖς δὲ σπείραται
 τομῶν τῆς ῥίζης πολυειδῶς, καὶ
 5 τὰ συρρέοντος εἰς τὴν κοιότητι
 συλλεγομένης. ἔστι δὲ διερρέερος
 τὸ ὅπου ὁ χυλὸς οὐκ ἐν παντὶ δὲ
 τόπων φέρεται ὅπου αἰρίζεται, ὅ-
 ποδὲν αἰσθάνεται τὸ τοιαῦτον ὁ σπεί-
 10 ρα. Ἰσορροπία δὲ καὶ ἑτέραν μώ-
 εον λεγομένην, φουμένην ἐν
 παλιπύρις καὶ σπείρα τὰ ἄντρα
 φύλλα ἐχούσαν ὅμοια τῶν λευκῶν
 μανδραγόρα. μικρότερα δὲ ὡς
 σπείρα μῶα, λευκὰ, κύκλω σπεί-
 15 τῶν ῥίζαν, οὗσαν ἀπαλὴν καὶ
 λευκὴν, μικρὴν μείζονα σπείρα-
 μὴς πάχος διακρίνα μεγάλην. ἡ
 φασὶ πινόμεναι ὅσον < ἂν με-
 τὰ διφρίπων ἐσθιόμεναι ἐν μά-
 20 ζῃ ἢ ὁ ἴσῃ, ἀπομωρυνῶν καὶ θεύ-
 ρει γὰρ ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ ὅρῳ ἂν
 φάροι καὶ ματῇ, αἰθανόμενος οὐ-
 δυνὸς ἐπὶ ὧρας γ'. ἢ δ' αὖτ' οὐ
 ὅρῳ ἂν περὶ σπείραται. γινώσκται
 δὲ καὶ ταύτη οἱ ἱατροὶ ὅτι τὴν τέ-
 25 μιν ἐν ἡ καίην μέλλουσι. φασὶ δὲ
 καὶ ἀντιδοτὸν εἶναι τὴν ῥίζαν
 πινόμεναι μετὰ πρὸνχου τῶ κα-
 λουμένου μαρικού.

Πρὶ Ακόνιτι. Κεφ. οζ'.

Ακόνιτον, οἱ δὲ, παραλιαρχεῖς,
 οἱ δὲ, καμυζον, οἱ δὲ, θηλυφο-
 νον, οἱ δὲ, μυοκτόνον* σπείραται
 φύλλα

Semen malorum potum vul-
 uas purgat: appositumq; cum
 sulphure ignem non experto,
 rubra foeminarum profluvia
 sistit. Scarificata punctisq; mul-
 tifariam aperta radice, erum-
 pens lachryma, cauo vase re-
 cipitur. Liquamentum autem
 succo lacteo præstâtius est: sed
 non vbique, vt experientia do-
 cet, radices lacteum succû de-
 lachrymant. Alium tradit esse
 mādregorā, nomine morion,
 in opacis iuxta spec⁹ enatum:
 folijs albi mandragoræ, mino-
 ribus, albis, do drantalibus, radi-
 cem ambiētib; quæ mollis est
 & cādida, paulò maior palmo,
 pollicēq; crassitudine æquat.
 Tradit eam in pane, offa, ob-
 foniōve, drachmæ pōdere de-
 uorata, vsum rationis inter-
 cipere. Obdormiscit enim ho-
 mo, eo ferè quo comederit ha-
 bitu. sensus impos, ternis qua-
 ternisve, ex quo data est, horis.
 Hac medici vtūtur, cū scindē-
 di vrēdiq; necessitas adest. An-
 tidotū esse volunt radicē, cum
 manico folano potam.

Aconitum. Cap. LXXVII.

ACONITVM, aliqui
 pardalianches, alij cammoron,
 alij theliphonon, alij myocto-
 non, alij theriophonon vocât:

E. iiii folia

DIOSCORIDIS

folia habet cydamini, aut cucumeris, tria aut quatuor, minora & subhirsuta: caulem palmo altū: radix scorpionij caudam emulatur, & alabastri modo splendet. Torpescunt, vt fama est, scorpiones admota radice, stupētq; qui rursum hellebori cōtactu excitantur. Oculorum medicamentis leuandi doloris gratia adiicitur: Enecat pantheras, sues, lupos & feras omnes in carnibus obiectum.

Aconitū alterū. Ca. LXXVIII.

Est & alterū aconitū, qđ aliq. cynoctonon, aliq. lycoctonon appellāt. Huius genera sūt tria: vñū, quo vtūtur venatores: alia duo in vsum suū vertēre medici. ē quib⁹ tertiū qđ Pōticū nominat, plurimū in Italia, mōtib⁹ Iustinis exilit, à priore distās, qm̄ folia faciat effigie platanī, crebriore diuifura, lōgiōra, & multò nigriora: caulē ficilis pediculo similē, nudū, cubitali altitudine, aut ampliorē: semē in filiqs oblongis recōdit: radices in modū squillæ marinæ cirrorū nigrescūt. Quib⁹ ad venationem luporū vtūtur, infertur siquidē crudis carnibus, & deuorata, lupos enecat.

Cicuta. Cap. LXXIX.

Cicuta caulē adit geniculatū, vt

φύλλα ἔχει τρία ἢ τέσσαρα, δμοια κυκλαμίνῳ ἢ σικνίῳ, μικρότερα δὲ καὶ ὑποσπάρχα καυλὸς ὅσπερ θαμνὸς ῥίζα δμοία σκορπίου ἔχει, σκληροῦσα ἀλαβαστρειδῶς. Τά τε ῥίζαν φασὶ πρὸς τὸ θανάτῳ σαρκοφάγους παραλύειν αὐτῶν. διεγείρεται δὲ πάλιν ἐλλειβόρου πρὸς τὸ ζῆντος, μίγνυται δὲ καὶ ἐφ' θηλυμικρῶς ἀνωδυνώεις δυνάμεισι. κτείνῃ δὲ καὶ παρδάλει καὶ σὺς καὶ λύκοις καὶ πάντ' θηρίων κρεαδίους ἐν πηδύλῳ καὶ παρὰ καλλόδυνον.

Πρὶ ἐτέρου ἀκονίτη.

Κεφ. οὐ.

AKONITON ἕτερον, ὃ ἔνιοι κυνοκτόνον, οἱ δὲ λυκοκτόνον καλοῦσι. ἤνυσται μὲν ἰς πλείστον ἐν ἰταλίᾳ, ἐν τοῖς χαλουμένοις ἰουστίνοις ὅρασι διαφύει ἐν τῷ περὶ αὐτῶν φύλλα δὲ ἔχει ὅμοια τοῖς τοῦ πλατάνου, μᾶλλον δὲ ἐπεχρημένα καὶ μακρότερα, πολλὰ καὶ μελάντε-ρα καυλὸν δὲ κατὰ τὸν πῆλινος, μόνον ἡλὸν, ὅσπερ πύργος, ἢ καὶ μείζονα καρπὸν δὲ ἐν λοβοῖς ἐπιμύκησι ποσσὶς ῥίζας ὡς τὰς πελεκτάνας κατὰ τὴν μελαίναν αἷς χρώονται πρὸς τὰς λύκων θηρίων, ἐν πηδύλῳ κρέσσον ὁμοίως βρωθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν λύκων, ἀναρῶσιν αὐτούς.

Πρὶ Κωνείας. Κεφ. ο.θ.

Κώνιον καυλὸν ἀνίστα γονατόν τε

vt

ὡς

ὅς μάρσαρον, μέλαν, φύλλα δὲ
 νάρθηκι ἐμφερῆ, στενότερα δὲ καὶ
 βαρύτερα. ἔσσι' ἀκρων δὲ ἀπο-
 φύσεις καὶ σικιῶδες αὐτὸς ὑπό-
 λευκον. πτέρμα ἐμφερές ἀνίστα,
 5 λευκότερον. ῥίζα κοίλη καὶ οὐ
 βαθεῖα. Ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸ τῶν
 φαρμακῶν, κατὰ φύσιν αὐαῖν.
 βουθεῖται δὲ ἀκράτω. χαλίζον-
 ται δὲ τὰ ἄλλα πρὸς τοῦ ἐπεαν-
 θῆναι τὸ σπέρμα, ἢ ἢ κόμην, καὶ
 10 ἐκδιλβεῖται κομποδύνη, καὶ συστρε-
 φεται ἐν ἡλίῳ. ἔστι δὲ πολύρρηκτον
 εἰς τὴν ὑγιαστικὴν χρῆσιν ἐπεαν-
 θέν. μυζούμενον ἐπιπιδείας τοῖς
 ἀλωδιωτοῖς κολληθεῖς τὸ χύλι-
 μα· ἔρπεται τε καὶ ἐρσιπτελάτα
 15 κατὰ πλάθην σβέννισιν. ἢ δὲ πῖα
 καὶ ἡ κόμην λεία κατὰ πλάθην
 τῶν διδύμων, ὁγκρώποισι βου-
 θεῖ· παείνσι δὲ καὶ αἰδοῖα κα-
 τὰ πλάθην. καὶ γάλα σβέννισι,
 μαστὺς τε ἐν παρθενία καλῶι
 20 αὐξέει, καὶ διδύμοις ἀπρόφοις
 πιεῖ ἐπὶ παιδίῳ. ἐπεργέσταιον
 δὲ ὅστις τὸ κρητικὸν καὶ μεγαει-
 κὸν καὶ τὸ ἀττικὸν, καὶ τὸ ἐν τῇ
 χῆρ καὶ κυλικῇ θυνώμενον.

Περὶ Σμύλακος.

Κεφ. α.

25 Σμύλαξ, οἱ δὲ δύμαλον, ῥω-
 μαῖοι δὲ τάζον καλεῖσθαι, δένδρον ἐστὶ
 παρὰ πλῆσιον ἢ ἅπῃ τοῖς φύλλοις καὶ
 μεγέθει, ἐν ἰταλίᾳ καὶ ἐν ναυθονίᾳ
 τῇ κατὰ τὴν ἰαπωνίαν φυόμενον.

ἢ

vt foeniculi grādē, folia ferula,
 angustiora, graui odoratu: ra-
 mi, mox umbellę in summo p-
 deūt: flores quoq; albicātes: &
 semē aniso cādidius: radice nō
 alta, cōcaua. Cicutā letale ve-
 nenū inest, suāq; vi refrigerato-
 ria necat. Remedio est vini me-
 raculi potus. Succ° exprimitur
 cōtulis cacuminibus, priusquā
 femina & comē siccefcāt, q fo-
 le defatur in pastillos. Mult° ad
 medendi rationē vsus est aridi:
 cōmodē miscet collyriis, ἢ le-
 uādi doloris gratia tēperātur:
 ignes sacros, & vlcera quæ ser-
 pūt, illitu restinguit. Herba cū
 coma trita, & testib° circūlita,
 libidinū imaginationes in som-
 no, cōpescit: sed genitale resolu-
 uit. lac puerperarū māmīs ap-
 posita extinguit: in virginitate
 māmās coērcet, & in crescere
 nō pati: pueris prestat, vt eorū
 testiculi cibū nō sentiētes, inta-
 bescāt. Efficacissima vis Creti-
 cæ, Megarēsī, mox Atticæ, & in
 Chio & Cilicia nascenti.

Taxum. Cap. LXXX.

SMILAX à Græcis, ta-

xus à Latinis appellatur, ar-
 bor abietis magnitudine, &
 foliorum eiusdem figura, in
 Italia & Narbonensi Gallia
 Hispaniæ contermina nascens.

Anicu-

DIOSCORIDIS

Auicula quæ Italicæ taxi bac-
cas deuorant, denigrantur : &
qui ederint easdē homines, al-
ui profluuiio corripiūtur. Nar-
bonæ tam præsentis est vene-
ni, vt si qui dormiāt sub ea, aut
eius vmbra subsideant, lædan-
tur, & sæpenumero morian-
tur: quare de taxo hæc tradun-
tur, vt ab ea caueamus.

Apocynum. Cap. LXXXI.

Apocynon, siue cynocrābe,
brassica canina, frutex est lon-
gis viticulis cōstans, malè olēti-
bus, lētis, vitiliumq; modo ob-
sequiosis, fractu ferè inuictis:
folio hedere, molliore tamē, &
per extremū acutiore, lēto, gra-
ui odore: id luteo succo tur-
get. Siliquæ, ceu fabarū, follicu-
lari specie, digiti longitudine
protenduntur: semine intus al-
bo, duro, paruo. Folia cum adipe
in panes coacta, canes, lupo-
s, vulpes, & pantheras ene-
cant, in cibo data, & protinus
eorum coxendices resoluunt.

Neriū, seu rhododendrū.

Cap. LXXXII.

Nerion aliqui rhododaph-
nen, alij rhododendron vocāt,
frutex est vulgaris notitiæ, lon-
gioribus quàm amygdala fo-
liis, crassioribúsque. flore in ro-
sam conformato: fructu nuci-
grææ

τοῦ δὲ ἐν ἰταλίᾳ ῥυνομήνου τὸν
καρπὸν ἀνιῶντα ἐσθίουσιν, μελάνε-
ται· οἱ δὲ περισσεύοντες αὐτοῖς, δια-
φόροις ἀνελπίστοις. τὸ δὲ ἐν τῇ ναρ-
βωνίᾳ, τοῦ πύκτου δυνάμειος μετέ-
χει, ὡς καὶ ἐκ τῆς σκιάς τῶν ἑσπε-
ρα δισσυντῆς ἢ κοιμηθέντες βλά-
πτεται, πολλάκις δὲ καὶ θνήσκειν.
ἰσχυρεῖται δὲ πρὸς αὐτῆς χεῖριν τῶ
περὶ φυλάττειν.

Περὶ Ἀποκύνου. Κεφ. παλ.

Ἀπόκυνον, οἱ δὲ, κύνορχον, οἱ 10
δὲ, παραλαίχρως, * οἱ δὲ κυνό-
μορον, οἱ δὲ κυνοκράμην καλοῦ-
σι, ἕξτος ἔστι ράβδος ἐχθρὸν μα-
κρὰς, κυρτὸς δὲ, δυσκέραιος, φύλ-
λα κιντῶ ὅμοια, μαλακώτερον
δὲ καὶ ἁρύτερον κατ' ἄκρον, βα- 15
ρύσσεται, ὑπόγλυκτα, ὅππῃ μετὰ
μυλίνου · καρπὸς δὲ ὡς πρὸς λοβὸς
κνύμων πρὸς δακτύλου τὸ μήκος,
δυσκέραιος · ἐφ' ὃν σπερμάτια,
σκληρὰ, σμικρὰ, μέλανα. ταύτης
τὰ φύλλα σὺν σέσπιδι ἀρτεμιδιόθεν 20
τα καὶ περιβληθέντα, κτείνειν κύ-
νας, λύκους, ἀλώπεκας, παρδα-
λεις · περιχέτημα δὲ περιχέται
αὐτῶν τὰ ἰχθῆα.

Περὶ Νηλείου.

Κεφ. πρῶτον.

Νηλείον, οἱ δὲ, ῥοδόδαφνον, οἱ δὲ,
ῥοδόδενδρον, δάμνος γνάμμος,
ἀμυγδαλῆς μακρότερον καὶ πα-
χύτερον ἔχον φύλλα. τὸ δὲ αὐ-
τὸς ῥοδόδης· καρπὸν δὲ ἐμφεδῶν ἀ-
μυγδαλῶν, 25

μυγάλλω, ὡς κέρει ἀγεωμέ-
νον, πλήρη δειάδους φύσεως, ὁ-
μοιον τοῖς ὑακινθίοις πάσποις·
ῥίζα δὲ ἀπὸ τοῦ καὶ μακρὰ, ἕυ-
λώδης, γυσιμύρῳ ἀλυστά. φύε-
ται ἐν παραδείσοις καὶ παραθα-
λασίοις τόποις καὶ παρὰ ποτα-
μοῖς. Διψάμιν δὲ ἔχει τὸ αἶθος
καὶ τὰ φύλλα, κυνῶν μὲν καὶ ὄνων καὶ
ἡμιόνων καὶ τῶν πλείων τετραπέδων
δὲ ζώων φαρμακίῳ ἀνθρώπων
10 ὅσων σικκὴν σὺν οἴῳ πινόμενα πρὸς
δύγματα θηρίων καὶ μάλλον εἰ-
σπράγνῳ παρὰ μίξιν· τὰ δὲ ἀδε-
νέστερα τῶν ζώων ὡς αἶγες καὶ περ-
σάτα, ἐπαὶ τὸ ἀπὸ βρεγματος ἀν-
τῶν πρὸς ἀπιδήσκει.

15 Περὶ μυκήτων.

Κεφ. γ'.

Μυκήτων διαφορὰ διττή· ἢ
γὰρ βρώσιμοι εἰσὶν, ἢ φαρμα-
κοί. παρὰ πολλὰς δὲ αἰτίαις
γίνονται τοιοῦτοι, ἢ γὰρ ἥλοις
20 χαπιωμένοις, ἢ ῥάκεσι σπασπό-
σιν, ἢ ὀρετῶν φωλεῶς παρὰ
φύονται, ἢ δένδρεσιν ἰδίως βλα-
στικαῖς φέρεται τοὺς καρπούς·
ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦ-
τοι ὅτι παρὰ χαπιὰ τεθέντες δὲ
25 μετὰ τὸ ἀφαιρεθῆναι, ταχέως
διαφθείρονται σπόμενοι. οἱ δὲ
μὴ τοιοῦτοι ζωοποιοῖ, ἢ δὲ
πλεονάζοντες ὑπὲρ τοῦ καὶ οὐ-
τοι βλάπτουσι διψασπόμενοι,
σπίνοντες ἢ χολέραν ἐπάγοντες.

βου-

græca famili, corniculato, qui
patefactus quandam lanosam
naturam ostendit, spinarum
pappos representantem, radi-
ce longa, acuta, lignosa, gu-
stanti falsa: nascitur in amœ-
nis, maritimis, & secus amnes.
Flores & folia mulis, canibus,
asinis, & quadrupedum pluri-
mis venena sunt: hominibus
verò contra serpentium mor-
fus præfidia, è vino pota: eo
magis ruta addita: imbecillæ
etiam animantes, vt pecus &
capræ, si aquam bibant, in qua
folia ea maduerint, moriuntur.

Fungi. Cap. LXXXIII.

Fungorū differentia duplex:
aut enim māduntur, aut perni-
ciales sunt. Multis de causis ve-
nenosi gignūtur, vbi videlicet
clauus ferreus, in quo sit rubigo,
aut pāni marcor adfuerit, aut si
iuxta serpētis cauernā, arborēf-
ve, que priuatim pariūt noxios
fructus, erumpāt. Continēt qui
tales sunt, nescio quod strigmē-
tū concretāmque; pituitā, terrā-
que eruti, quam celerrimè cō-
putrescunt, atque marcore vitiā-
tur. Sed qui veneno imbuti nō
sunt, suauē in iuribus gratiā ha-
bēt: largius tamē sumpti nocēt,
& ægrius concocti strangulāt,
aut choleram morbum citant.

Remē-

DIOSCORIDIS

Remedio est nitri pot^{us}, aut lixi-
uiū cū acida muria, aut feruefa-
ctę satireiæ, aut origani iuscu-
lū: debellātur etiā gallinacei fi-
mi potu ex aceto, aut eiusdem
delinctu cū melle multo. Cor-
pus alunt, sed ægrē dissoluūtur:
cū magna ex parte integri ipsi,
cum recremētis alui reiiciātur:

Colchicū. Cap. LXXXIII.

Colchicon, aliqui epheme-
ron, sunt qui agrestē bulbū vo-
cant, autumnī exitu florē ædit
croci, candicantem, ab eo tem-
pore, folia bulbi, sed pinguio-
ra: caulē palmo altum, ferētē
rufum semen: radicem foris è
nigra rufescētē, quæ delibra-
ta, cādida & mollis spectatur,
lacteo succo madet, atque gu-
statu dulcis inuenitur: bulbus
eius mediū habet rimam, fis-
surāque, qua flos erūpit: plu-
rimum in Messenia, & Colchis
enascitur. Ea comesa, fungo-
rum more, strangulando ene-
cat. Hanc autem depinximus,
ne à quoquā imprudenter pro
bulbo deuoretur: mirum enim
in modū saporis voluptate im-
peritos allicit. Remedio sunt
eadem quæ fungis: bubulum
etiam lac potū auxiliatur. ita-
que cum adfuerit, nō aliud de-
sideratur auxilium.

Ephe-

βοηθουται δὲ πάντες ποτιζόμε-
νοι νίτρω ἢ κονία, μετὰ ὀξάλυκος,
ἢ θυμύρεος ἀποζέμασι, ἢ δειγμα-
τι, ἢ ὀρνιθείῳ κόπρω μετ' ὄξους
πανόμβροι, ἢ μέλιτι ἐκλειχόμε-
νοι πολλῶ. τρέφονται δὲ εἰς καὶ 5
δυσδιάλυτοι. ἐκροαρεῖς δὲ ὡς ἐ-
πιτοπολὺ σὺν τοῖς σεντιώμασι
ἀποδίδονται.

Περὶ Κολχικοῦ. Κεφ. πδ'.
Κολχικόν, οἱ δὲ, ἐφημερον, οἱ
δὲ βολβὸν ἄγριον, λήροντος τοῦ 10
φθινοπώρου ἀνίστην αἰῶς ὑπο-
λευκον, ὅμοιον κρόκου αἰῶς. ὕ-
στερον δὲ τὰ φύλλα φέρεται βολβὸς
παρὰ πλίσσα, λιπαρώτερος. καυ-
λὸν σπιθαμαῖον, καρπὸν ἔχοντα
πυρρόν· ῥίζαν φλοιδὸν ἔχουσαν* ἐγ- 5
κέρρον ἐν τῷ μέλανι, ἢ τις λεπτ-
ζομένη λευκὴ καὶ ἀπαλὴ καὶ ὁπῶ
μεσῇ σφείσεται καὶ γλυκεῖα. ἔ-
χει δὲ ὁ βολβὸς διάφωσιν μέσσην
καθ' ἣν τὸ αἶδος ἀφίησι. ῥιγνῶ- 20
ται δὲ σπείσσει ἐν τῇ μεσσηνίᾳ
καὶ κολήσας. βρωθεῖται δὲ κτείνει
κατὰ τὸν περιγμὸν ὁμοίως μύ-
κησιν. Ανεγρόσα μὲν δὲ αὐτῶν
ἵνα μὴ λάθῃ βρωθεῖται αὐτῇ βολ-
βοῦ· παρὰ δὲ ὅπως γὰρ ὅστιν ἐπακτι- 25
κὴ διὰ τῶν ἡδονῶν τοῖς ἀπεί-
ροις. βοηθεῖ δὲ τοῖς φαρμακοῖς ὅ-
σα καὶ τοῖς μύκηταις φαρμάκοις, καὶ
γάλα βόειον πανόμβρον. ὡς τε ὁ-
ταν παρῇ τοῦτο, μηδενὸς ἄλλου
δεῖσθαι βοηθήματος.

Περὶ Εφη-

Περὶ Εφημέρου. Κεφ. πς.

Εφημέρον, οἱ δὲ, ἵεν ἀγρίαν,
φύλλα καὶ χαυλὸν ὁμοία ἔχει κρή-
νη, λεπτότερα δὲ αὐτῇ λευκά, π-
κρά, χαρπὲν δὲ μαλακόν, ῥίζα δὲ
5 ὑπερὶ δακτύλου πᾶχος μία, * μα-
κρά, συπικνὴ, ἐν ὥδινι φύεται ἐν
δρυμοῖς καὶ παλαιοῖς. Τοῦτου ἡ
ῥίζα ὁδονταλγίας ὅτι φάρμα-
κον διακλυζομένη. τὰ δὲ φύλλα
ἐν οἴνῳ ἐψηθέντα καὶ καταπλα-
10 σθένει οἰδήματα καὶ φύμια δια-
φορεῖ, μνηπὼ ὑγρὸν ἔχοντα.

Περὶ Ελξίνης. Κεφ. πς.

Ελξίνη, οἱ δὲ, παρθέριον, οἱ δὲ,
σιδηεῖ πτ, οἱ δὲ, ὑβρίκλειαν, οἱ δὲ,
ἀσυρίαν, οἱ δὲ, ὑγρήν, ἀγρίαν, οἱ
15 δὲ, κλιβάδιον, οἱ δὲ, πελὸν, μόν
καλῶς φύει ἐπὶ θρηγοῖς καὶ τοί-
χοις, χαυλία δὲ ἔχει λεπτά, ἄσφυ-
δρα φύλλα ὁμοία λινοζώει, δα-
σέα, πρὶν δὲ τὰς χαυλὸς οἰοῖται περ
μάπα βράχια, ἀνπλαμβανόμενα
20 ὀϊματίων. Διούμιον δὲ ἔχει τὰ
φύλλα συπικνὴν, συπικνὴν ὅθεν κα-
ταπλασόμενα ἰατρικῶς ἐρισπέλαια,
κοιτυλάματα, καὶ ἀκρωμία, φύ-
ρεθλα ἀρχόμενα, καὶ πᾶσι φλεβο-
νῶν καὶ οἰδήματα ὅτι χυλὸς αὐτῆς
25 μνηεῖς ψιμυδίων, ἐρισπέλαια καὶ
ἐρισπέλαια ὡφείκει κατὰ χυλὸν, καὶ
ποδάρας σὺν κρηνοῖς, καὶ πρία ἀ-
νακλινθεῖς ἢ τραχείας σέαπ, ὡφε-
λεῖ καὶ βήποντας χροῖας ὁ χυ-
λὸς κατὰ ῥοφόμενος ὅσον κύαθος,
καὶ

Ephemerū. Cap. LXXXV.

Ephemerū, aliqui sylvestre
irin appellant, folia habet lilij,
sed tenuiora: caulem parem:
flore[m] candidum, amarum: se-
men molle: radicem vnam, di-
gitali crassitudine, longam, ad-
stringentem, odoratam: nasci-
tur in syluis & opacis. Huius
radix dentibus præcipua, si de-
cocto colluatur. Folia in vino
cocta, discutiunt tumores, & tu-
bercula, quæ nihil adhuc humi-
di contraxerunt.

Helxine, id est, muralis her-
ba. Cap. LXXXVI.

Helxine nascitur in parieti-
nis, sepibus, vineis & segeti-
bus: folia ei mercurialis insunt,
hirsuta: cauliculi subrubentes,
& circa eos veluti semina as-
pera, adhaerentia vestibus. Fo-
lia refrigerandi spissandique na-
turam habent, quæ ex causa fa-
nant illi sacros ignes, adusta
condylomata, panos incipien-
tes, tumores, inflammationes
que. Succus eius cum ceru-
fa, ignibus sacris, & vlceri-
bus quæ serpunt, commodè il-
linitur, imponiturque poda-
gris cum hircino adipe aut ce-
rato cyprino: veterem tussim
emendat instar cyathi haustus:
tonsil-

DIOSCORIDIS

ton illis inflammationē sentiē-
tibus vtiliter & gargarizatur, &
oblinitur: auriū dolorem cum
rosaceo instillatus lenat.

Alcine. Cap. LXXXVII.

Alīnen, aliqui anthillion, nō-
nulli myos ota vocant, quoniā
musculo rū aures folia imitan-
tur. Lucis opacisq; gaudet, vn-
de alfine dicta est. Hęc erat ea-
dē quæ helxine, nisi humilior
esset, & foliis minorib⁹, nec hir-
futa. cū teritur odorē cucumis
reddit. Vim refrigerādī, astrin-
gēdīq; obtinet: oculorū inflam-
mationibus cū polēta illinitur.
Succus auriū doloribus infun-
ditur: quin & emēdat oīa quæ
helxine, id est, muralis herba.

Lens palustris.

Cap. LXXXVIII.

Lens palustris, inuenitur in
aqua non fluente, muscus len-
ticulæ similis, refrigeratoria
naturæ. Propter quod conue-
nienter collectionibus, igni sa-
cro, & podagris, illinitur per
se, & cum polenta: glutinat,
& procidentia puerorum in-
teranea.

Semperuiuum magnū, seu
sedū. Cap. LXXXIX.

Semperuiuū magnū ideo no-
minatur, quoniā perpetuō fo-
lia vireant: cuius caules cubiti
alti-

ἢ περιδύοις φλεγμαίνουσι ἀνα-
χαράσσεια ἢ διάρρηξια ὠφέ-
λιμον ὄστ' καὶ ὠταλίαν συν ῥα-
δίω ἐγγυρόμενον ὠφελεῖ.

Περὶ Ἀλόνης. Κεφ. πζ'.

Ἀλόνη, οἱ δὲ μύδις ὅτι, ἀπὸ τῆς
ἔχειν φύλλα ὅμοια μύδις ὁπλοῖς.
Ἀλόνη δὲ, διὰ τὸ σκερούς ἢ ἄλ-
σώδεις φιλεῖν τόποις. πᾶσι ὅστιν ὁ-
μοία ἐλξίνη, ταπεινότερα δὲ καὶ
μακροθυλλότερα. καὶ οὐ διαστῆ.
Διατεφθεῖσά τε, συκίων ὄζει. 10
Διωάων δὲ ἔχει συκτικῶν. συ-
πτικῶν· ἀρμόζουσιν περὶ φλεγ-
μονὰς ὀφθαλμῶν, μετὰ ἀλφι-
τῶν καταπλασσομένων καὶ περὶ
ὧτων πόνον ὁ χυλὸς ἀντὶς ἐντα-
ζόμενος. καὶ καδύλου δύναται 15
τὰ αὐτὰ τῇ ἐλξίνῃ.

Περὶ φακῶν τῶν ἐπὶ τῇ τελε-
μάτῃ. Κεφ. πβ'.

Φακὸς ὁ ἐπὶ τῇ τελεμάτῃ, εὖ-
εἰσκατεῖται ἐπὶ τῶν συσίμων ὑδρί-
ων, βρύον ὃν ὅμοιον φακῶν, ὑ- 20
χον τῇ διωάμει. πᾶσι φλεγμο-
ναῖς ἢ ἐκσπύλαισι ἢ ποδάγρας
ἀρμόζει καταπλασσομένης, καὶ
ἐαυτὴν τε ἢ συν ἀλφίτῳ παφ-
κολλᾷ δὲ καὶ ἐντεροκῆκας τὰς
ἐπὶ πλάσιν. 25

Περὶ Αἰζώων τῶν μεγάλων.
Κεφ. πγ'.

Αἰζῶον τὸ μέγα ὀνόμασται
διὰ τὸ ἀειδαλεῖ τῶν φύλλων
καυκαῖς δ' ἀνίσταται πηχέαις, ἢ καὶ
μειζο-

μείζονας, πάρχος δακτύλου μεγά-
 λου, λιπαροῖς, ἐνθαλαίῃς, ἐντομάς
 ἔχοντας ὡς ἀπὸ τοῦ χαράκιος πι-
 μύλλου φύλλα λεπτά, μέγας
 δακτύλου μεγάλου, * γλῶσσοις ἢ
 5 κατὰ τὸ ἄκρον, ἐν τῷ ὕδρῳ κατὰ
 τέρω τῶν φύλλων ὑψηλοῦς, τὸ
 δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν περὶ τε-
 μύλλου ἐπὶ ἄλληλων κύκλων ὁφθαλ-
 μοῖς ἢ ἀεὶ ἔχοντα * φύεται δὲ
 ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ὁρακίνοις.
 10 ἔνιοι δὲ φυτεύουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῶν
 οἰκημάτων. Δυσάμνη δὲ ἔχει
 ψυκτικὴν, σύφουσαν, πεινύσαν
 πρὸς ἐρισπλάτα, ἔρπτας, νο-
 μὰς, ὁφθαλμῶν φλεγμονὰς, πυ-
 εῖλαι, ποδάγρας, κατὰ πλά-
 15 τὸμα τὰ φύλλα καὶ αὐτὰ ἐν
 μετὰ ἀλφίτων. ὁ δὲ χυλὸς πρὸς
 κεφαλαλγίαν μετὰ ἀλφίτου καὶ
 ῥοδίου ἐμβέβηται * καὶ φλογ-
 γιστικὸς ἐν ποτῶν δίδεται, καὶ
 20 διαρροῖς οὐδαίνοις, καὶ δυσεντε-
 ρίαις, σπυγγύλας τὴν ἑλμινθας ἐκ-
 τινάζει σὺν οἶνῳ πιεθείς * ἴσῃσι
 καὶ ῥομῷ γυναικῶν ἐν πρὸς δέ-
 τω. ἐγχρίεται δὲ ὁ χυλὸς καὶ ἐπὶ
 τῶν ὁφθαλμῶν τῶν ὠφελίμως ἀ-
 πὸ αἵματος.

25 Περὶ Αειζῶν τοῦ μικροῦ.
 Κεφ. 5.

Αειζῶν τὸ μικρὸν φύεται ἐν
 τοῖς τοῖχοις καὶ πέτραις, καὶ ὄρεσι
 καὶ τὰς περὶ ὑποσπίλους, χαλκὰ
 ἀπὸ μίας ῥίζης πολλὰ, λεπτά,
 πᾶσι

altitudinem implent, interdum
 excedunt, pingues, crassitudine
 pollicari, virentes, characiæ ti-
 thymali modo infecti: folia pin-
 guia, carnosa, magnitudine
 pollicari, in cacumine linguae
 similia alia in terram conuexa,
 alia in capite stantia inuicem,
 ita ut ambitu effigiem imiten-
 tur oculi: nascitur in monti-
 bus, & testaceis: supra domi-
 cilia etiam feritur. Eius vis re-
 frigerare, & adstringere: me-
 dentur igni sacro, nomis, vl-
 ceribus quæ serpunt, oculo-
 rum inflammationibus, am-
 bustis igni, podagris per se, &
 cum polenta illita folia. Suc-
 cus capiti, in doloribus, cum
 polenta aut rosaceo perfundi-
 tur: datur in potu contra pha-
 langiorum ictus, dysenteriam,
 aluique profluvia: teretes ti-
 neas potus in vino excutit:
 subditus in vellere, mulierum
 abundantiam sistit: succus o-
 culorum lippitudinibus, fan-
 guinis vitio conceptis: inun-
 gitur.

Semperuium paruum.

Cap. XC.

Semperuium paruum in petris,
 parietinis, & maceris, nec non
 scrobibus opacis nascitur, caulibus
 ab una radice multis, tenuibus,
 crebro

DIOSCORIDIS

crebro foliatis : exilibus foliis, rotundis, pinguibus, mucronatis : caule à medio emicante, palmum alto umbellam herbidosque flores, & tenues gerente. Folia eisdem cum priore viribus prædita sunt.

Semperuium tertium.

Cap. XCI.

Tertium videtur semperuii genus, quâ aliqui andrachnen agriam, aut telephion vocauerunt, Romani illecebram, puffillis, crassioribusq; foliis, hirsutis, portulacæ proximis nascitur in saxis. Vis ei excafactoria, acris, exulcerans: illita cum axungia strumas discutit.

Umbilicus Veneris.

Cap. XCII.

Cotyledon, siue umbilicus Veneris, folio est in acetabuli formam tornato, ineuidenter concauo, breui in medio cauliculo, in quo semen inest: radice oliuæ modo rotunda. Succus cum vino circumlitus, instillatîve, contacta genitalia nudata: inflammationibus, facris ignibus, strumis, pernionibus, illitu auxiliatur: stomachi ardorem refrigerat. Folia cum radice comesta, calculos frangunt, vrinam cient, hydropi-

πείπλεα φυλλαίων περιφερῶν
λιπαρῶν, μικρῶν, ἔξωθεν ἐπ' ἀκρῶν
ἀνίσσι δὲ καὶ χαυλὸν ἐν μέσῳ περὶ
σπυρίων τὸ μέγεθος, ἔχοντα
σιμύδιον καὶ ἀνθὴ λεπτὰ καὶ χαλ-
κᾶ. τοῦτου τὰ φύλλα διώσκειν
καὶ τὴν οὐτίαν τῆς περιερίμυδος.

Περί Αειζῶν ἑτέρου.

Κεφ. εἰς.

Δοκεῖ δὲ εἶναι καὶ τρίτον εἶδος
ἀειζῶν, ὃ ἐνίοι ἀνδράχην ἀγρίαν
ἢ πικρίδιον ἐκάλεσαν, ῥαυμάδι δὲ
ἰλλέκερσαν ἔχει δὲ οὕτῃ παρ-
τις τὰ φυλλὰ εἰς πέντε τὰ πῆς
ἀνδράχνης καὶ διασεία. φύεται ἐν
πέτραις. Διώσκειν δὲ ἔχει θερ-
μαστικῶς, δριμύτιαν, ἐλκυστικῶς.
χοιρᾶδων διαφορητικῇ σὺν ὁ-
ξυγῆ κατὰ πλάσιν.

Περὶ Κοτυληδόνης. Κεφ. εἰς.

Κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον,
οἱ δὲ, κυμβάλιον, φύλλον ἔχει
ὡς περὶ ὀξύβαφον, περιεφερὲς, λε-
κηδόντως κοῖλον· χαυλὸν δὲ ἐν
μέσῳ βραχὺ, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα
ρίσαν ὡς ἐλαίαν στρογγύλῳ.
ταύτης καὶ τῶν φύλλων ὁ χυλὸς
μετ' οἶνον περιερίμυδος, ἢ ἐγ-
κλυζίμυδος, φύμοις τὸν ἐν αἰ-
δοίοις χαλᾶ φλεγμοναῖς τε καὶ ἐ-
ρισπέλεατα καὶ χυμύετλας καὶ χοι-
ρᾶδας κατὰ πλάσιν ὡφε-
λεῖ, καὶ σόμαχον χλωσσύμυρον.
ἐδιδόμυρα δὲ τὰ φύλλα σὺν τῇ
ρίζῃ λίθους ἀρῶσιν, καὶ ἔρακιν εἰς
καὶ ὕδρω-

ἡ δὲ δροπικὸς συν οἶνον μίξει (διδόσθ).
 ἡ δὲ ἀντὶ τῆς εἰς τὰ φίλτρα.

Πρὶ Ετέρως κοτυλιδένος.

Κεφ. εγ'.

Εἰς δὲ καὶ ἕτερον εἶδος κοτυ-
 λιδένος, πικρὰ πύρεξ ἔχει καὶ λι-
 πὰ ἐξ φύλλων ὡς γλωττάρια, πυ-
 κνὰ πρὸς τὴν ῥίζαν, οἷον ἐφ' ὅσα λ-
 μὸν ἐν αὐτῇ ὑέσιν πρὸς τὴν ῥίζαν ὡς
 πρὸς τὸ μέζον ἀείζων, τῇ γὰρ οὕτως
 εὐφροντα καυλίον λεπίδων, καὶ ἐπὶ
 10 αὐτῷ αὐτῇ καὶ σπέρματα ὁμοία
 ὑπερκαὶ ῥίζαν δὲ μέζονα. ποιεῖ
 δὲ πρὸς αὐτὴν τὸ ἀείζων.

Πρὶ Ακαλήφης. Κεφ. εδ'.

Ακαλήφης, οἱ δὲ καὶ δὴν, διότι ἐν-
 δος ἐστὶν αὐτῇ, ἡ γὰρ ὅτιν αἰρεῖται
 15 τέρα, βαρυτέρα καὶ πλατυτέρα καὶ
 μέγαντέρα τοῖς φύλλοις καὶ πρὸς τὴν
 ὁμοίαν ἀπὸ σπέρματος ἔχει. πικρὰ ἐν-
 λάττονα. ἡ δὲ τέρα λεπτὸ σπέρμα
 20 καὶ ὡς ὁμοίως βαρεῖα. Αμφοτέ-
 ρων δὲ τὰ φύλλα κατὰ πλάτος με-
 να μὲν ἁλῶν, κυρόσκητι ἰσάται καὶ
 γαστρικὰ, καὶ τὰ κακοῖν καὶ καρ-
 κινώδη, καὶ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἐλκῶν καὶ
 σπέρματα, φύματα, παρωτίδας,
 φύρθηλα, ἀποστήματα πικρὰ καὶ
 25 καὶ πρὸς τὰς ἐκ ἀντικρίων αἰσθη-
 ραίας τὰ φύλλα συν τῷ γλῶ-
 κείᾳ ἐπιθήδωρα καὶ ἐπὶ τῇ ἐμμη-
 ναίᾳ καὶ μὲν σιμύρνης ἐπιθήδωρα,
 καὶ ὑστέρως προπύσας ἀποκαθίστησι
 νεαρὰ τὰ φύλλα πρὸς τὸ μέζον.

dropicis ex melle dantur. Her-
 ba vtuntur ad amatoria.

Vmbilicus Veneris alter.

Cap. XCIII.

Est & alterum genus eiusdē,
 cymbalion aliqui vocant, pin-
 guibus foliis, latioribus, ligula-
 rum modo densis circa radicē,
 medium oculi ambitum descri-
 bētibus, vt in maiore semper-
 uiuo, adstringentis gustus: cau-
 liculo tenui, in quo flores &
 semina hyperici: radice ma-
 iuscula. Facit eadem, quæ sem-
 peruiuum.

Vrtica. Cap. XCIIII.

Duo vrticæ genera: sylue-
 stris, asperior, latioribus, ni-
 grioribusque foliis: semine li-
 ni, sed minore. Altera non æ-
 quē aspera, minuto semine. Fo-
 lia vtriusque illita, canis mor-
 sibus, addito sale medentur:
 gangrænas, carcinomata, for-
 dida vlcera, & quæ cacoë-
 the vocantur, item luxata, pa-
 nos, tubercula, parotidas, sup-
 purationesque sanant: lienō-
 sis cum cerato imponuntur:
 faciunt ad profluvia narium,
 cum succo trita, & naribus
 indita: menses ciunt, eadem
 detrita cum myrrha, & im-
 posita procidentes vulvas, re-
 centia contactu resiliere cogūt.

F Semet

DIOSCORIDIS

τὸ δὲ πνεῦμα ἐπὶ σωσιώσαν πα-
ρορμαῖ πνέοντον μὲν γλυκύως, καὶ
ὑπεραν ἀναστομαί· σὺ μέλιτι δὲ
ἐκλεγχόμενον ὁδοποιίας ἀφελῇ
καὶ πνευρίδας καὶ ἀειπνευμονίας.
ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος· μί-
ζοντα δὲ καὶ σπηλαῖς. σιωπῇ
δέτα δὲ τὰ φύλλα κορυφαίους
ταῖς κοιλίαις μαλάτῃ· καὶ ἐμπνευ-
ματώσεις, οὐρα καὶ. σὺ πισ-
τήν δὲ ἐλπίδεται τὰ ἐκ θώρα-
κος ἀνάγει. τὸ δὲ ἀέθλημα τῶν
φύλλων σὺ δόλῃν σμύρνη πεδὲν,
καὶ κατακλίνα· ὃ χυλὸς ἀνα-
γχαρμεχόμενος, σέλλει κοινὸν
φλεγμίζουσαν.

Πρὸς Γαλιόψαν. Κεφ. 56.

Γαλιλαιοι δὲ, θαλερόδουλον, 15
 ὄλον τὸ θαμνίον σὺν τῷ χαμλῷ καὶ
 τοῖς φυλλοῖς ἐμφρεῖ ἐστὶ καὶ δὴ λα-
 ὄτερα ὅ τὰ φύλλα καὶ ἰκανῶς δι-
 σσῶδι ἐν τῷ διατείλαι αὐτῇ λε-
 πτὰ πορφυρεῖ (οντα φύς) ἐν φεα-
 μοῖς καὶ περὶ τὰς ὁρᾶς καὶ οὐκοῦπα
 διαπαιτυροῦ. Διώσκειν δὲ ἔχει 20
 τὰ φύλλα καὶ ὁ χυλὸς καὶ ὁ χαμλὸς
 καὶ ὁ χαρπὶς, διαχυτικῇ σκληρω-
 μάτων καὶ καρμινωμάτων, ρομέ-
 δων, παρωπιδων, φυρέλων, δει δὲ
 μετ' ὅρας τῆς ἡμέρας χαλὰ πλάσσειν 25
 χλαρὸν πικνῆτας τὰ κατὰ πλάσ-
 μα, καὶ τὸ ἀπέψιμα δὲ αὐτὸ κα-
 τὰ πλεῖν ἀφθγίμως ποιεῖ καὶ πρὸς
 νομᾶς, γαργεῖνας καὶ σπητδνας
 ἐξ' αὐτῶν κατὰ πλεονόμια.

Пред

Περὶ Γάλλου. Κεφ. 55'.

Γάλλον, οἱ δὲ, γαλλέειον, οἱ
 δὲ, γαλλάριον· ἀνθράκω δὲ ἀπὸ
 τοῦ γάλα πηγύειν ἀπὸ πύρας
 αὐτὸ τὸ δὲ κλωνίον, καὶ τὸ φύλλον
 5 ἔχει ἐμφερέστατον ἀπαρίνην, καὶ ὀρ-
 θὸν δὲ καὶ ἐπ' ἀκροῦ αὐτοῦ μήλι-
 νον, λεπτὸν, πυκνὸν, πολὺ εὐοσμὸν.
 Οὗ τὸ αὐτὸς περὶ τὰ πνεύμα-
 τα καταπλάσσειται, καὶ αἰμορ-
 ραγίας ἰσχυρῶς μίγνυται δὲ καὶ κη-
 10 ρωτῇ βοδίνῃ ἡλιαζόμενον ἄρχας
 αὐτὸ λευκὸν γίνυται, καὶ ἐστὶ τὸ τοιοῦ-
 τον ἄκοπον. ἡ δὲ ῥίζα περὶ συμ-
 ουσίαν παρορμῶν. φύεται δὲ ἐν
 ἐλώδεσι τοιοῖς.

Περὶ Ηειρέροντος. Κεφ. 56'.

Ηειρέρον καυλίον ἔστι πηχυ-
 αῖον, ὑπερῷον, σωεχὲς ἔχειν συλ-
 λάχεια, ἀκροσθὶν ὡς περ οὐζω-
 μων, παρὰ πολὺ δὲ ἐλάττωνα· αὐ-
 τὸν μνηρίζοντα, ταχέως ἡλιαζόμενα
 καὶ ἐξανθούσιν εἰς τοὺς λερομέ-
 20 νοις πάσποις. ὁ δὲ καὶ ηειρέρον
 ὀνομάζουσι, διὰ τὸ ἕαρος τὰ αὐ-
 τὸν τειχευόμενος πολιοῦσθαι. ῥίζα
 ἄρχεως φύει μάστιγα ὅππῃ θριγ-
 γοῖς καὶ περὶ τὰς πόλεις. Διωά-
 μιν δὲ ἔχει ὑπερῷον τὰ φύλλα
 25 σφύμενα τὰ φύλλα ἐν ὀλίγῳ οἴῳ
 ἢ καὶ κατ' ἐαυτὰ φλεγμονὰς ὀρ-
 ρέων καὶ δακτυλίου θέρει πένει·
 σὺν δὲ μάνην, τὰ τε ἄλλα τραύ-
 ματα καὶ τὰ ἐν νεύροις ἴστανται
 καὶ οἱ

Galien. Cap. XCVI.

Galien, nomen ex eo tra-
 xit, quod in contrahendo la-
 cte, coaguli vicem impleat: ra-
 mulum foliumque habet apa-
 rinæ simillimum, rectum: flo-
 rem in cacumine luteum, te-
 nuem, densum, copiosum, o-
 doratum. Flos igni ambustis
 illinitur, sanguinis profluvia
 sistit. Cerato rosaceo galien
 admiscetur, insolutum vsque
 dum albescat: lassitudines re-
 facit. Radix venerem concitat.
 Nascitur in palustribus.

Senecio. Cap. XCVII.

Senecio cauliculo est cubi-
 tali, subrubro, foliis continuis,
 crucæ modo per extremita-
 tes diuisis, sed minoribus mul-
 to: luteis floribus, qui cele-
 riter dissecti vaneſcunt in papa-
 pos. Nomen verò sibi vendi-
 cavit, quoniam flores capil-
 lorum ritu, vere canescant, ra-
 dice superuacua: nascitur ma-
 xime in maceris, & circum
 oppida. Folia cum floribus re-
 frigerant: quare illita cum vini
 modico, vel per sese, testium &
 sedis inflammationes sanant:
 quin & ex manna thuris me-
 dentur, cū reliquis vulneribus,
 tum iis quæ nervi acceperunt.

F ij Illiti

DIOSCORIDIS

Illiti per se cum aceto pappi,
idem munus præstant: verum
recentes epoti, strangulant. To-
tus caulis, si coctus in passo po-
tui detur, stomachi dolores à
bili contractos, perfanat.

Thaliætrū. Cap. XC VIII.

Thaliætron folia coriādri ha-
bet, pinguiora paulò: colicu-
lum rutæ crassitudine, in quo
folia. Quæ trita, illitu antiqua
vlcera ad cicatricem perducunt.
Nascitur maximè in cam-
pestribus.

Marinus muscus.

Cap. XC IX.

Marinus muscus nascitur in
scopulis, testaceisq; haud pro-
cul à mari, gracilis, capillaceus,
caulis expers. Præcipua ei spis-
fandi vis, & collectiones co-
hibendi, & podagras, quas re-
frigerare opus sit.

Phycus marinus. Cap. C.

Phyci marini generib; quod-
dam latum, & alterum sublon-
gius, & rubens: tertiu candidu,
nascens in Creta iuxta terram,
floridu valdè, quod nulla cor-
ruptionis labe polluit. Omnia
vim habet refrigeratoriam, nò
podagræ modò, sed etià inflā-
mationib; in cataplasmatiseffi-
caciter vtilè: veru iis vti humi-
dis còuenit, priusquà exarescāt.

Nican-

καὶ οἱ πάσποι δὲ, καὶ αὐτοὺς
καταπλαθέντες ἐν ὕξει τὸ αὐτὸ
δρῶσι· πυθέντες μὲν τοὶ νεαροί,
πνιγνὸν ὀπφένεσκον. ὁ δὲ χα-
λὸς (ὡς ὕδατι ἐπιθεῖς καὶ συν-
γλύκει πνιγνός, σμάχου πί-
νοισι τὸν ἀπὸ χολῆς δέρας πύλ.*

Περὶ Θαλιέτρου. Κεφ. 58.

Θάλικτρον φύλλα παρὰ πλά-
σα κοίρῳ ἔχει, λιπαρώτερον δὲ,
καὶ χαμλὸν πηγαίου πάχους. ἐφ'
οὗ τὰ φύλλα ἄνω καταπλα- 10
θέντα λεία, τὰ χροῖα τῶν ἐλ-
κῶν ἐπυλοῖ. φύεται δὲ μάλιστα
ἐν πεδίοις.

Περὶ Βρύου θαλασσίου.

Κεφ. 59.

Βρύον θαλάσσιον φύεται ἐπὶ 15
λίθων καὶ ὀστέων παρὰ θάλατ-
ταν, τειχῶδες ἰσχυρὸν, ἀχμυλόν,
ἱκανῶς συμπικνὸν, περιωὴ πρὸς
φλεγμονὰς καὶ ποδάγρας, τὰς συ-
ψέως διορθῶν.

Περὶ φύκου θαλασσίου. 20

Κεφ. 60.

Φύκος θαλάσσιον γίνεται, τὸ
μὲν τοὶ αὐτοὶ παλαιὸν, τὸ δὲ ἑσπέρ-
μικες καὶ φοινίσσον, τὸ δὲ λευ-
κὸν, φυομένον δὲ ἐν κρήτι πρὸς
τῇ γῇ. εὐανθεῖς ἄγαν καὶ ἄσπιλον. 25
Ψυκτικὴν ὅτι ἔχει πάντα τὴν δύ-
ναμιν, ποιοῦσαν ἐν καταπλάσ-
μασι, ποδαγρικαῖς καὶ τῶν φλεγ-
μοναῖς· δεῖ δὲ αὐτοῖς χρῆσθαι
ἐν κίμαις πρὸ τοῦ ξηρανθῆναι.
γίνεται.